

БИБЛИОТЕКА СИГНАЛ

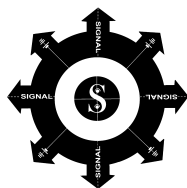
СЛОБОДАН
ШКЕРОВИЋ

ЗЕМЉО
ФОБИЈА

SIGNAL

Слободан Шкеровић
ЗЕМЉОФОБИЈА
поетски роман

Библиотека „Сигнал“

Слободан Шкеровић
ЗЕМЉОФОБИЈА
поетски роман

Библиотека
„Сигнал“

Издавач: EVEREST MEDIA
11070 Нови Београд,
Народних хероја 32/16
Поштански фах 19
www.everest.rs

За издавача: Бобан Кнежевић
Уредник: Зоран Стефановић
Ликовно обликовање: Раде Товладијац
Слог и прелом: Бобан Кнежевић
Коректура: Зоран Стефановић
Штампа и њез: „Скрипта интернационал“
Тираж: 300 примерака

Званични блог аутора:
<http://skerovicpoetry.blogspot.com/>
Званична е-библиотека: „Тамна страна силе:
Слободан Шкеровић @ Пројекат Растко“
<http://www.rastko.rs/knjizevnost/slobodanskerovic/>

CIP - Каталогизација у публикацији
Народна библиотека Србије, Београд

ШКЕРОВИЋ, Слободан, 1954-

Земљофобија : поетски роман / Слободан Шкеровић. - Београд
: Еверест медија, 2013 (Београд : Скрипта интернационал). - 131
стр. ; 20 см. - (Библиотека Сигнал / [Еверест медија])

Тираж 300. - Стр. 129: 0 писцу / 3. С. [Зоран Стефановић]. -
Библиографија: стр. 130.

ISBN 978-86-7756-035-5

821.163.41-31

COBISS.SR-ID 202474764

Слободан Шкеровић

ЗЕМЉОФОБИЈА

поетски роман

Београд, 2013.

Садржај

Извориште магије	7
ПРВИ ДЕО	11
ДРУГИ ДЕО: ЏИХАД	61
ТРЕЋИ ДЕО: МРЕЖОСВЕТ — GRIDWORLD	79
ЧЕТВРТИ ДЕО: БОГ	95
ДОДАЦИ	107
Еон	109
Афазиијски свет	117

Нико не осећа бол

Боб Дилен

Извориште магије

Prosa poetica et philosophica јесте идеја коју сам покушао да разложим, па тако и уништим, конкретним дејством метода према којем разарање форме треба да резултира ослобађањем енергије — поетске енергије, која јесте увид (*intuitio*).

Земљофобија се садржајно наставља на циклус поетске прозе обједињен под заједничким насловом *Све доје Аркџуруса* (који је настајао током осамдесетих и деведесетих прошлог века), али је у овом случају писац заузео позицију коју у самој причи заузима лик главног јунака *Цоа* — а то је позиција изван простора и времена: позиција знања која омогућује главном јунаку да измакне сваком утицају и да у потпуности поступа према вишем начелу које, на крају крајева, самим собом и образлаже (конкретизује) такав приступ.

Оно што је филозофско, егзистенцијално, надилази људску форму водећи је кроз „бескрајан“ живот све до потпуног нестанка — смрти, али се смрт једино читава као физички нестанак главних јунака, не и као нестанак сакупљеног искуства — *смрт јесте знање*.

По овој особини и сâм роман *Земљофобија* нестаје као такав претварајући се (мењајући фазу) у *афазиски* поетски симулакрум садржаја који је изгубио своју временску и просторну кохезију.

Овакав поступак је показао и оно што се хтелo — да је поезија основ сваке прозе и да се проза, до краја исцеђена, неминовно јавља у својој *суштини*: као поезија.

Архетипска разједињеност Цоа (младог и неискусног песника одређеног изванредном амбицијом да сакупљено искуство обједини у синтетичку, холистичку визију) довршава се синергијом архетипова у лику *босоноги сведока* чије је присуство у свим временима осетно једино на начин поетског сарказма и горчине, неке врсте квази-*психичне ајатије* која у доброј мери подсећа на чувену Будину *илеменију равнодушности*.

У тренутку синтезе појављује се још један лик, Киш, који представља праоблик човечности — интуитивног човека, који наступа с позиције *знања* чак и без конкретног искуства историје човечанства. Киш у антиципацији одбија да саучествује у емоционално/идеолошком континууму (континууму људске мере или перцепције). Киш је у потпуности утихнули и прерасли Цо за кога је искуство друштвеног нешто већ у први мах схваћено као болест, као: *зло*.

Ово Кишево „одбијање“ да *еволуира* последица је спознаје да врста досеже свој врхунац на самом почетку, а да, уколико се одлучи на *шрајање* у времену и простору, она неминовно деградира и распада се. Управо због овога, теорији еволуције вазда недостаје онај одлучујући, фамозни — *деочуї*.

Настанак људске заједнице Цо схвата као настанак *система* у којем се губи веза с духом — та веза је по његовом виђењу отеловљена у Кишу, који је изворно стање људскости. Одуховљеност се показује као искакање из телесног, као *духовна муџација* која објашњава изванредну особину *интелијенције* — схваћене као способност да се ствара: *homo sapiens* се једино по томе и разликује од *homo erectus*, који му је физиолошки

идентичан, али истовремено и супротстављен својом условљеношћу.

Овакав квантни скок, који је и основ поетског романа, није се ни могао догодити без песничке антиципације. Може ли се због тога рећи да је и сам исход, овакав какав се догодио: намештен?

Уколико се полази од квантног скока, мора се на крају доћи до афазије — схваћене у оба смисла, пошто је у једном од *два* изворна смисла, афазија неспособност човека да се смислено изражава — то јест: болест бесловесности.

Бесловесност, међутим, иако нема смислену кохеренцију, поседује *најон*, силу која једино може да — ствара (макар и хаос). Овај роман је стога последица метода примене силе, очишћене и ослобођене од конкретне пројекције, у потпуности настао без плана. Ово је и основ стохастичког метода који од случајних елемената производи смисленост која се објављује као *чудесна* али не и извесна.

Магија поезије и јесте у томе да се од некохерентних елемената (афазиски изнедрених речи) створи смисао. Стварање, опажено с позиције простора и времена, разума и перцепције, јесте деструкција и деконструкција смисла, али последица стварања није разореност јер се у том изванредном догађању кристалише субјект као сила ослобођена стега форме.

ПРВИ ДЕО

У којем се описује Џоово путоштво од Гносеофобског Ђубришта до Кварц–Калиста и његов сусрет с Јастоликим бићима. Током мистичког путовања Џо и Јастолики сједињују своја искуства. Џоа „прождире“ тотем Јастога, после чега ускрсава преподобљен. Открива се и тајна преподобљеног Кварца, планете сједињене с боготражитељком Калисто: то је свет сачињен од воде и ваздуха — свет двоелемента.

Теслина визија.

У мистичком универзуму, Џо сусреће Киша, праисторијског шамана. Ригелијанац Лалкасон проповеда мртвима. Џо се из света мртвих узноси у Еон и од тог часа његов живот више није праволинијски.

Порекло Капона, света другачије парадигме, у којем је основа постојања етос. Калеидоскопско искуство живота и „преклапање“ светова у Подземљу Капона. Синергија архетипова.

Јастолики

1.

Барон је оличење духа, инквизитор, саговорник. Протеже се дуж пута и њему се лично одговара за корак. И за лет. Овде је све у покрету око жаришта, Барон непокретан опажа. И, то је кретање духа, то опажање, разликовање. Креће се од једног до другог архетипа. Он је тај који доживљава, који пише, који пропитује. Два лика су створена, у независном крету, сусрећу се ко два брата, ко два непријатеља.

Два су се бола спојила, да се размноже или потру, кад се сједине. Овај, Барон је *Верџилије*, а Џо је *Данџе*. Брандон је *Данџон*. Три архетипа која у споју потиру визије и сијају драму. Тела историје су декор светлости и таме, природа је преливање свести у тајну. Живот је амплитуда расплнутог пигмента у плуску сликаревог киста. Сlike су живе и кратко трају, папир гори.

Пламен који га покреће води га угаснућу. То је време трошења, а борба са сврхом је губљење времена. Све сагледава у најситнијим стварима, а живот му је као холограм мутних честица, које тек кад су сложене бивају прозрачне и зраче. Шта да докаже, осим да је поезија Бог. Све страсти се потроше у даљине, али тамо га гони река што се прилива из унутарње силе. Па она крстари свемиром као да су у њему неке звезде важније.

Не, Џо посматра себе док представе пролазе. У плес с њима искорачује. И са Макила Маунда посматра Јастоликог, у алгастој прилазној зони, како лагано

израња и клизи воденим пољем. Кремонска чудовишта Јастолики, опчињавајући, складни и велики, долазе на терасе Макила Маунда и причају о својим путовањима. И: једино на те терасе с воденим успонима, од белог мермера прекривеног алгама. Ту се могу додирнути њихове тешке антене, пипнути гломазна зеленкаста клешта, бућнути у воду заједно с њима и препустити се путешствију.

То је Џо који је с Гносеофобског Ђубришта пао на Кварц–Калисто и с неодређеном идејом и без страха укопчао искуство Јастоликог у свој ум.

2.

Зеленкасти хитин и преклопи шкрга, звук прскања мехурића и треперење трепетљики, додирница и окаца, хранилица и млазног погона, и овалне капице генератора поља узгона. Око њих се вода покреће, вода креће кроз воду, вода плаветна кроз воду тамну, дубоку, у термозоне, у безбројне васионе водених морфема. Једино у ум Јастоликог уденут, људски ум спознаје чудеса Океана.

Џо је прионуо за трбух, допола утонуо у наборе оклопа, а Јастолики већ пада и клизи к дубини. Његова зеленкастосмеђа леђа с времена на време прелије црвене одсјај сунца. Вода јури увис и пенуша.

Ум Јастоликог светли бескрајним индигом. Џо у тишини, једва назире треперење бића, и свестан је само наглог убрзања, свест се губи у ударима ритма и све што сада доживљава биће заборављено када се врати у свет људских чула.

Али кристал утискује у себе смену боја и струјних колебања. Кристал је такође ум, бескрајан простор–крадљивац призора, у њега утичу прича Јастоликог и Џоова празнина. У њему остају заувек, у облику визија и предања.

У уму се дозивају енергије: Јастоликог бела као гејзир, Џоова сивкаста и мутноплава, и бескрајне сенке Океана. И покрет духа–убрзања Џо доживљава као згушњавање–и–притисак или ослобађање–и–екстазу. Ове модулације међусобно резонују и коначно прожимају ткива. Тело је у пловидби мртво, желатинасто и лелуја као растворено. Јастолики јури у дубину, даље од алгастих поља, к белој магли Здружених.

Тотем

Џо је у устима Јастоликог. Ритмови, мехури, струје. Укрштена пипања, паралелно време. То није канибализам, утољена глад тотема. То је непознато у мраку, око логорске ватре. То је неподношљиво присуство васионе док посматраш звезде. Уроњен у тишину, распроситиреш се с валом.

И то што човек види јесте свет људи, а звери дрежде у дивљини. Нагон и живот. А нагон оправдава живот.

Схвати ово. Ти си као слеп. То схвати.

И мртва материја се креће у сан. У њој се ломе визије, рађају зраци. Посматрај руку своју, замишљен у пози. Мисао камена, мислилац без длета. У камен се сила урезају. То је Огист, бог камена.

И пада Џо пред истином. Он је спужва, из њега липти. Беле терасе и енергетска поља, вода плави, вода кваси.

Тотем наређује. Етос говори, клони се произвољности. Не живи, узноси. Смрт је ритуал, месо је празан плод. Овако говори Јастолики: видиш ли моју љубав како прожима, приближава даљину? *Али, Џо мисли, зашћо је такао диваљ, као зора њосћанка? Танак врх коћља, крвава крзна? Зашћо је расејано сурово царсћиво, ћарава вода из кожних лонаца?* И тотем, Јастолики, шкљоца. Види: машине, привид кретања, моћ алгебре. Види: трошење света у бетон и челик, покретне слике.

Види: празну математику у бојама дуге, раст и зрење хране, немо јаукање. Види: тишину звери... Зар није чудно...?

И у покрету, море се излива у васиону. Одлази с алгама, љускарима, рибама. Одлази као један млаз, исушује планету. Све одлази да остане само суво пуцкетање. Кашљуцање рачунске машине...

То су јахачи електричне олује. И кумулуси високи сублимирају, читав кошмар следи за морем, сиви праменови нестају у васиони.

Плаво небо и пржење.

То је његова мумија, на асфалту, у распореним возилима.

То је зона сумрака и у њој покрети. Туда одлазе, из давних доба, и сада.

Ту Џо мирише делницу, куд одоше: кроз поезију...

Кварц–Калисто: Двоелемент

Птицолики, Јастолики: *или су шойеми или су морфеме.*

Секутићи и кљунови. Рогови, копита, репови. Перје и опне. Нејасне функције, звуци, клокоти. Зрнца, зарези, шљунак. Мрвице земље, маховина, бакља. Куд води лавиринт, као да заиста некуд води? Куда кроз корене стижу представе. Кроз кости стврднуте старије од речи. Цвет као симбол, камен ко смисао. Мислени зидови. Тешки елементи. Силиконски чипови и помасти. Разгони рој око беспризорног језгра. Бело слеме подиже зидар. Али њега оно не заклања, он пада у гробље. И речи стропоштане, нејасног порекла. Од предака, отуд, мрмор допире. Који је траг поезије? Нема га у тами сећања. И кад симбол оживи, душа осветли. Као очи или крила. Гле, све је мртво с ове стране. Али нит се

не прекида, изнад шума, трава. У сваком је тај поглед, празног поља, пискут кобаца.

Ту је на Кварц–Калисту и пролази кроз врата. Ту је, покрај узлетишта, с маском на лицу. Опој мирише, манго, папаја.

Ноћ без птица, дан без бљеска, влага, ритам прашуме задрле у град. Влажна, кожаста стабла. И лишће као лица, плешу с неба, падају на раме. Крупне капи лебде. Вода као плазма, желатин, жива. Кад је са Земље вода отишла, одоше и душе влажне с њом. Потекосе у свемир хучне метафоре. Овде су звуци у игри с росом. У густом сплету поља, кристална резонанца. Људска се раса распала, остала без воље. Сваки је човек своја раса. Ко да отима, у крвавом блуду емоција? Пушке, гвожђа. И сва историја као левак убоден у мозак, ту је за свакога мир — смрт. Пакост је пролазна, пакао на Земљи, Земља сува. Зазидана у кварц, у његове равни, а отуд звучна плима узноси. Речи, оне су престале. Лези у облачак Сунца, усни.

А Шозо, можда, негде у близини веје пигменте, или бројеве по платну. И наслаге сребра по сочивима цртају приказе, богазе, вегетацију. У шумску врелину прераста музика, то је она црвена, као зимска бела, црвена смрт. Ту је крај њега тамна призма. У заспалом телу слободан ум. И шта га враћа телу, проклетом лудилу чула? Из чега се буди, из бескрајног пространства у пећину с два прозора.

А у јужним њрадовима, њросејана њшла, сѡруна

Беше ли то мрак у прошлости, звери у гроти, велики талас и џинови?

Сетне гласине кажу да је у бичу мудрост света. Као коњ сапет, воде твој уд кобили, да си срећан, користан, смирен. Прашина гуши док јури коњица, понос ил страх, и казна. Духови џунгле, моћ око појила, крв на коленима. Читаш пажљиво... можда ћеш себе наћи утиснутог у слик убојства.

На почетку беше танка струна, нит између звезда,
злато Сунца у бунилу, семе зла. Рађаш могилу затворен
у песму, излаза нема из звекета, ходнике мртвих скрива
игра премета.

А у јужним ѓрадовима...

Делови тела у рибарској мрежи, оглодани и читава
тела.

Кроз звездане капије доноси промаја жедне пута,
руна и маслина.

У снегу и блатном пољу ко страшило стрши кист.

То слепац без лампиона таба пут.

Празан је ум у светилишту, у бујним улицама усах-
ла жеља, бол угушен. И свака реч икад написана, отров
у твом гену: прска...

А гени су изазов механичког бунила. Реци да се
бојиш, затим заборави. Осмехуј се лепом. То је музика
електрике. Програмирана хемија. Нановапори у атмос-
фери. Вода и гас у стајним опнама. С очима у маски, а
ритам тела такав да неминовно мре. Кад из ума изви-
ре нови свет и кваси стару биологију. Твоја је форма
у преласку, то Једно: удављено, укаишено, уплувано.
И синтесајзери моћни, фарови, што као оргуље точе
струне гудала, и дане и ноћи и живе планете сврдлају.
Теслине резонанце, плес просејања, кроз мрачна сита
бунара теже. Отуда страх у претинцима, игра налепни-
ца и матрица.

Ах, тајне, тајне... Мрка област затурена. Кипи свест
у огледалу. Вода облива и гасне. Мрак.

Превара, позорница

Кад си ослобођена тела, у згуснутим проредима,
видиш како ти шапе грабе пиргава лица, неухватљиве
магије амбизије. Град, као магија, улепшан и смекшан.
А на сцени: одглумљена драма, невидљиви прст судби-
не. И сада измиче лице, клизи иза маске, улепљује косу

и шарм. Онда те амбиција вуче у рашље болести. Чује се тупи ударац.

У једну плаву зраку, неопипљиву, као да црна писменâ–крила, густа јата, копају смолу. Капљу ко битумен.

Заустави се, окрени!

Шал те мази, шта си хтела? Али ти пресече мисао, дах однесе причу. На сцени, из тебе, дух полази к степенику. У тишини, по прашњавом плишу. Тапшу, уништавају прапорце...

Гнусна девојко, подвојила си се.

И, сад је град добио мрачну алеју.

Колорадо, далеко од литица

Поезија трага кроз бодљикаве жице. Убоди у срце, између стиха. Чаролија, превара.

Пасја ливада, штрапац шапа. Светла. Алгоритија.

Ја те видим, ти си уобразиља.

Иза ограде, у плавим муњама

Каскају вукови. Кроз витице шума, истребљивачи.

Реке снега се покрећу. Нестрпљив ветар. Бокор обрштен.

Ако је сила у функцији тела, чему глад? Гладна промена.

Он је у пољу, електричном. Али тело бесано је мит. Порекло је непознато, суштина необјашњива. Конкретна ствар је акција. Пробој кроз масу за њега је говор. Свемирски вал, носач знака. Додир је ту и тамо, али повезано ту–и–тамо. Он је набој. И отуд светлост.

Шта су опазили у свемиру: велики недостатак. Недостајући ум или шта? Црна материја, препуна: необјашњивог.

Распада им се језик, па мисле да је свет: дим експлозије!

Никола је љубав голунице. Необјашњива жртва, али је сила остварила рад. Рад силе је у промени усло-

ва. То је распадање планете опажено као константа. Скамењене кости долазе из будућности. Изумрле врсте васкрсавају у дворишту науке. Учењаци зуре кроз микроскопе. Доктори плачу.

Најболеснији су баш они, у изолацији своје маште. Они не знају шта прети из *ламбде*.

Кад *ламбда* постане *каџа*.

Кад глад проговори апстрактно. Кад пчеле одлете у оперу.

Ко им слаже доје? Оранг–утан.

Шта је мера интелигенције? Свемирски отпад...

Шта воли

Воли амонијак. Скупљамо податке.

Тражимо узроке.

Схвати да је црно у машини.

То схвати, за почетак.

Схвати да су делови непокретни, делова нема.

Схвати да љубав мрзи родослов.

Одбаци све, не слушај вести.

Фабрика је одрон. *Mall* је ђубриште.

Назиреш ли црно, тамо где принципи хукћу?

У непростору се не крећу речи.

Шта си радио у доказаној тези?

Лопатом равнао галаксију.

Брандон, у основи

Створен је тако да је осећање. У њега се садржај улива. Простор је бескрајан, глад неутољива. Мисао је посесивна, светлост на доковима. И будући нерођен, он лута од тела до тела.

Поезија се порађа у мрак. Слова су атоми, и Џо мистријом размешта густину. Брандон је посвуда, борба је неравноправна. Џо започиње, али не довршава. У

тим маглинама ништа не дише. Дом је крив, креденац без врата. Лишеност се снагом вакуума шири.

Истребиће песнике.

Затим ће проговорити зова...

Плачите работи.

Уморни материјали...

Данас, у свемирском броду, пронико у тајну чекања.

Или још горе, лежи на поду, а све је црно. Хук водопада, свет се креће. Осови се Џо, схвати меланхолију. То је целина, изван домашаја.

Лужине и соли у крви. Кад хода Земљом, меша их срцем. Кад гази кроз стену, лучи их кроз жлезде.

Ја сам у тачкама које окупљам, то је истина. И кад све врви од живота, ја сам у солима мокраће. Гађење је јаловост живота. Процес, фотосинтеза. Мрзи на свет, јер тебе у њему нема.

Сад кад је мртав, у запишаном тунелу, добар је, за рециклажу.

Игра стиха?

Зато је стих смрт, јер је савршен

Тако Џо, који је мртав, равнодушан збацује организам. Када у сјајном руху препречи пут, тешко ономе ко сегне на њега; коме се дух привиди као твар. Брандон квари да би имао, одузима да би био. То је рођење, обретеност у чуду. А онда тежина сагради темеље. Кажу: сад је време да се смири. И ништа не разуме, чува упориште, томе је предан. Не чита песме, ужива у перспективи. Кућа је пуна.

Рекох да ће запевати лишће, па камен, ветрови.

И кад силна олуја помеша смрадове, прочисти океане...

Поезија ври испод танке скраме свести.

Али тамо на Кварц–Калисту, природа је снажнија, она гњечи тело, глуши космичке разлоге. Она гура Џоа кроз лебдеће баре. По њеној води хода. И неописив је тај облик јединства. Густа окца и лучевине света. Слободна, свест се протиње. Ваздух је јава, вода је сан. Шиљци кварца стрижу се. И сунце је збуњено, гори у даљини, а тамо у мрежи вихора, мрежа нерава. Пљуснут је у ваздух, очи су у сну, тело пузи кроз клобуке.

Џо дише у сну и гледа. Лежи непомичан. Не пипај окол, не тражи слова. Музика је све. И кад је тако, сан се распламсава.

Китови лове поморце, зарад мушула. Ти си алга, плуташ, без корена. Љубичасти кругови у оку љускара. Хитин је неурон. Обарен, црвен, не једе се. То је истина. Унутра је: нирвана. Она нараста и мехур се распрскава. То је сан и ока су сличице. Мушуле, храна китова.

И види пространство пучине. Вода у млазеви-ма испарава. Беле, жутозелене терасе, и жива вода. Јастолики у шетњи, израња, једе га...

Уинтер, и динамика

Видиш разломке природе. Гледај како пуца лед-ник, како јури море у долине. Тако прска и кост, под навалом плиме. Таква је динамика, а ти, боље да си тих. Када те одигне, ти си храна за писак саксофона.

Сада си у чвору мреже, а он се у провалију шири.

Никад не заборави. Ослушкујеш фрактал, ниско над водом удишеш соли.

Плашиш се да помислиш на крвави трон. С гађењем дираш књиге, разапео си чадор, чека те одмор. Време је пробава.

У идеалном животу.

Али овде је вода продрла, неко те полива.

Шта је амбиција: мржња на мрске, у мору без ваздуха.

Ослушни свемирски зрак, није ли он у теби који те гледа? Ко ти музику открива, ко ти музику свира? Слушај, сад кад си удављен. Чуј умрежена срца космо-са. Радост тежи нимало. У мом сећању си тако голуж-драв, бео, жућкаст. Коса ти је мокра, очи непомичне. Клобуци воде те разносе. Пара те окружује док тонеш ка средишту планете.

Ти си у гробљу китоловаца...

Уводим те у прохладно вече, примереније твојој мускулатури. Лако корачаш, да будеш сведок, све је за-иста непатворено. Док си млад, важно је како све из-гледа...

Али то неће проћи код тебе. Нека украду. Уморан си од те игре. Дошао си на цез, а слуша ти се рокенрол. Какав би то живот био кад не би залутао. Нога скаче. Љут си на Брамму. Ритам је пијан.

Видиш Кварц–Калисто. Електрични блуз. Па, ско-ро да јесте. Енергија ослобађа. Песма је кружно светло. Ритам је одмак од живота.

Електрични мит, дише кроз навоје. И док је у вена-ма бол, крв јури упркос свему.

Плес Еуридике

Пробој се шири планетом. Јастог–песник отворио је линију с галактичким набојем. Све ће бити униште-но, жао ми је. Сва материја се састоји од цртица. Чртке–трунке. Ум који именује затворио се у добицу. Бића су престала да се одазивају. Онда су се појавили експло-ататори, али их је планета уводнила. Тако је Кварц–Калисто постао мрестилиште, а музичари су похрлили да на миру експериментишу.

Човечанство је попило горку пилулу. Тек што се испоставило да је егзоскелет дожанска суштина, пока-зало се да је двоелемент релативизовао перспективу. Остало се на бућкуришу расне интроверције, а онда

је земаљско море одлетело у васиону. Побегли су куд који, али углавном су помрли. Однос Галактике према рудиментарном појединцу није похвалан. Појединци су цртице, пикице.

Ало Џо је тако рођен, неемпатичан. А што је основна особина поете. Он је још гори од научника, који сецирају жабе и мишеве. Он сецира друштвене организме, па и саме планете. Но, Џо је тек мала опклада у великој галактичкој игри. Он, јакако, пати, али се жртвује зарад разјашњавања. Ту се показује његова ускогрудост.

Орфеј је отац емоција. Он је био слаб, ко шафран. Шафран је случајна метафора. Случајно је одабран, да покаже зло индивидуализма. Орфеј се хвалио, али је био несигуран. Хтео је да поведе Еуридику, али то је била само емоција. Он је истрошио намеру: упао је у тунелску визију као обесхрабрани коцкар. На крају, растргнут је. Жао ми је.

Што се тиче Еуридике, можемо о њој расправљати. Било с аспекта њене емоционалне вредности као објекта опсесије, или њене незаинтересованости за даљи живот. У свету мртвих је ридикуло говорити о „вољи за живот“. Ионако, све је зависило од Орфеја. И, ништа.

Али, неко је хтео о томе да говори

Кварц је двоелемент, ово је већ схватљиво. Ако се посматра у настајању, то јест у збивању. Оно је, збивање, захтевно према човечанском напору. Појединци су умирали у хорору, али су поједини пристајали на неумитност слиптавања и тако је Кварцу додата Калисто. Јер Калисто је била једна боготражитељка. Опазила је необичну вировитост и аномално кретање вода, то јест измењене особине планетарне константе. Након просветљења, Калисто је придодала свој код Јастоликим и отворила двери људским бићима. При доласку, нажалост, неопходно је квашење.

Калисто се оглашава милим звуком успаванке.
Она као да плете свиленасти покров.

Свако ко дође зна да је то Кварц–Калисто.

Крај човечанства догодио се као индивидуално–планетарна морфоза. У почетку је била идеја киборга. Али та је идеја била бастард у односу на урођене способности људи, које су током миленијумске завере готово у потпуности потиснуте. Носиоци завере били су научници. Они су хтели да остваре добит без напора. Прво су измислили робове.

Орфеј је био први научник. Право име му је било Ореф. Но, и то је само стилска фигура. Ореф означава зебњу, на једном старом језику. Зебња је праемоција, представља зачетак мисли, којој је емоција друго лице. Зебња се даље развија као мисао, и она је моногностичка. Емотивна бића су самоизолована бића. Већ је било речи о Брандону, он је био такав. Они су створени да краду. Њихов основни извор енергије су друга жива бића, која се међусобно прождиру. Јер су празна. Такви су.

Нећемо доводити у питање намеру да се несувисло ствара.

Зато што је смрт ту да прекине булазан.

Ето то је неко хтео да каже.

Расцветава

Када све зависи од технологије, неминован је отпад. Ми желимо да поједноставимо ствари, тако да се све види унапред.

Због тога је Киш рекао: „Мрсиш“.

Киш је увек био за једноставна решења. Јер су она генијална.

Он није заједницу схватао као поделу дужности. То би за њега био губитак ума. Он је усвајао туђе способности. Убио је неколико саплеменика који су хтели

да се организују по принципу дистрибуције. Укупно их је убио осам. Они су хтели да управљају трутовима.

Зебња је, међутим, превладала код већине. Направили су амбаре. Чували су их.

Тако се расцветала еволуција.

Киш је отишао. Он је од тотема научио шта је сан и придружио им се. Тотема су као један и одувек су све знали. А људи су остали незаинтересовани, јер су више волели да зебу.

Тако је морало бити.

Оплакивали су Орфеја и имитирали га. Зато што је био песник мимезиса.

Стој, у једночинству

Једночин све ствара. Тако се архетип развија, све су могућности садржане и обухваћене. Барон тако подржава Џоа. Џо је рођен било где и било кад. Ово је битно, јер Џо увек пробија ка Барону, макар обишао читаву галаксију. Док су друге галаксије само велики бројеви, мноштва вечности.

Када се Џо и Брандон сусретну, Џо експлодира изнутра, а Брандон разјапи чељусти. Иако је он тај који по природи гута, он бива прогутан. Зато што је Џоова експанзија непросторна. Усвајање способности је снажније од поковања трутова.

Џо поседује индиго кристал, који је парадигма Брандонове бесконачне емоције.

Стрепња лети у Џоу као птица, лети ка гнезду, али га не налази. Гнездо је у црном лику Брандона.

Суштина је, за индивидуе: да стрепе за себе.

Суштина је судбина.

О судбини одлучује једночин.

Они, једночиниоци, немају емоција, нити емпатије. Они знају да се ради о њима, да су они у искуству живота. Зато су архетип.

Ово се може објаснити једино деци. Зато је Исус био у праву. Кад је рекао оно за децу.

И Киш је био у праву, кад је убио осморицу.

Деца су увек нова прилика

Али чим се роде, импрегнирају их емоцијама. То је први прецепт завере. Мајка их стисне и не пушта. Док се не надоје. То је омиљена сликарска тема.

Завера ћути о ројевима.

Када је Никола премрежио Земљу, ћутали су. Земља се, ипак, поново премрежила. И даље ћуте. Зато што је ћутање израз стрепње.

Али море ће свеједно одлетети.

Ако би се то сазнало, човечанство би се посувратило. Ово је једна од ретких спознаја које радују. Не зна се шта је Никола поручио свемиру. Али космички зрак му је послао голубицу.

Мачак га је подучио електрици.

А Цо је на ђубришту нашао цез.

Сада је слушао.

Обратите пажњу на двовременство. Оно је могуће у причи. Али прича је мимезис...

Сами сте то тражили.

Ја не знам зашто...

...али кад стрепим, правим залихе.

Хватам рукама ствари.

Бог је тамо, и ја му говорим. А пошто се он не одазива, остављам то другима да разјасне.

Не знам да ли да им верујем, али плашим се.

Дубоко.

Лалкасон, који је с Ригела, говори. Он каже да је треперење Бог који говори.

Када Џоа превезу преко реке, тамо ће видети Лалкасона, и многе мртве. Лалкасон има огромна метафизичка крила, склопљена су као плашт око њега. Зашто говори мртвима? Али, боље је питати се *шџа* говори.

Џо се приближава. Сада има мало времена да схвати, пре него што чује. Али спреман је да чује. То је довољно.

Имам једну аниму, која је у свету мртвих. Али она ми није пријатељ, не познаје ме. За живота, трепти из мрака. Је ли она електрика?

Тамо је и Дис, у свету мртвих. Сједињен с морем.

Џо зна да историја нема одговоре. Али он је песник, зна да је треперење сазвучје. Дис је потонуо. Сад му је глас у резонанци.

Лалкасон је глас свих. Џо слуша, и обујме га крила. Тако се уздиже из света мртвих, у васиону.

Јер то је велико треперење, космички зрак, који обујмљује.

Џо сусреће Киша, који живо објашњава како их је побио.

Можда је прерано за Иону

Стварност тела превладава стварност космоса. Загубљена маса пали се у нама. Она пржи тело и трансформише ђубриште.

Не посипајте се пепелом, одбаците обичаје.

Он није ватра, мада као ватра пројављује себе.

Трепери као пламен. Разнолико као река.

Толико о пројављивању.

Иона је као судбина, мада то није. Она је *као*, јер је ту. Тиха је као пламен, примерена је као љубав.

Али она је прерано рођена. Њено је биће веза с оностраним. Она је прерана, јер Џо још није допро до ње.

Цо је тек у фази деконструкције. Он је леш, а око њега је труње. И море запљускује прљаву хрид.

Цо слуги, али га није страх. И то што је страх код њега не пречи се. Али је тежина. А о томе је већ било говора.

И тачно је да је брзина светлости само фреквенција. Али енергија се дели и с нулом. Права формула је $E=$ бесмислено.

То нико не жели да докаже.

Ми пролазимо кроз смрт, идемо Лалкасону. Он ћути, јер ми све знамо.

Аниме спавају с нама.

О природи демона

Родио се гадан, ал живеће кратко.

Одговори ми, шта је демон?

Само ћу ти рећи, одбаци све.

Нећеш се играти значењима. Нећеш вагати.

Демон има два оца. Један је планета,

други је човек.

У човеку је. И то није човек.

Када ти умреш, умреће и он.

Ово ти је моја порука, ти тражи даље.

Али кад сретнеш мене, прснуће очи.

Ради себе, дарујеш се. Ходи.

Навика је.

Ја ћу стајати. Ти ћеш вриштати.

Испробавање Капона

Оклеветали су интелигенцију, приписали је животу.

То нису знали. Када је Барон шибицарио *каџа*, *џи* и *ламбда*, они ништа нису видели. Брандон је пролетео

крадибојом што је могао ближе звезди, а они су сондирали Капон, и на крају покушали да слете.

Брандон је успео да прода копију боја, али то није био никакав значајан подухват. А њихова експедиција је слетела у пустињу, и потпуно је промашила Чита Дел. Нису га нашли. Из орбите је био ту, али доле, за њих, није.

Гутали су прашину, јадац.

И није им анализа ништа ваљала.

Ја бих могао да им објасним. Али нисам њихова посада.

Џо је отприлике знао, да је *џи* из другог света.

А за ово *друјо*, мислио је, вероватно не би ништа приметио.

Али то је мислио касније. Први пут је имао проблема. Слетео је у пустињу, око хиљаду миља од Чита Дел. И он се тада нагутао прашине. Није се могло једноставно долетети.

Не никако, по правилима апорије.

Тај први долазак је догађај из прошлости. Он се никада није догодио, јер је увек био само то: догађај из прошлости. Био је само једна референца. Џо никада на Капону није био први пут. Стигао је право на *da capo al fine*. То је одмах знао. Имао је читаву епизоду у искуству, али тек је сада знао да је то само прошлост. А прошлост је, као да је нешто било, али сада није.

То је било добро за њега, јер је имао посла с антиципацијом, а не с рекапитулацијом.

Тачно је знао зашто су корпорације остале изван домашаја. Зато што им недостаје интелигенција.

Схвати ово. Интелигенција је дар.

Корпорације су пропале

У орбити Капона се налазио логор. Лепо се видело једино настањено место, градић на падинама планине. И недалеко од њега тркалиште *Aerserpentium*. А оно је

мистерија Арктурусових боја. То интензивно искуство су хтели да украду. Нико, ама баш нико кога су компаније послале да оствари било какав контакт није успео да дође до Чита Дел. Сви су завршавали у пустињи. Навођени из орбите, лутали би данима, док им не би дојадило.

И знали су они у чему је чаролија. Али нису могли ништа против своје природе.

Између Капона и Арктуруса, кружи укупно осам небеских тела, толико их се може опазити. И сва су она део аномалије.

Аномалију су произвели Ригелијанци. Они су *нешто* учинили и „догодио“ се Арктурус. Најавили су да ће се догодити, да хоће нешто да покажу.

Из Арктуруса је издијао чаробни флуид. То је био ригелијански *touché*. Пре тога је Арктурус био циновска, полумртва звезда. Ригелијанци су у његовој близини створили сингуларитет и Арктурус је почео да буја и да се прелива. Било је лепо видети. Тај флуид, неописивих боја.

У ствари нико то не разуме. Као *јин* и *јані*, лако се може представити симболом. Али ко да разуме симбол?

Од Капона ка Арктурусу, читав простор је неприступачан. То уопште и није никакав простор, јер се у њему не може кретати. Нешто се тамо види, али се до тога не може доћи.

Једино Капон има нешто од познате природе, али само нешто. А за корпорације, то нешто само је прашина.

Подземље

Тамо је Џо срео Птицу Хока. У подземљу. Џо је искусио подземље као везу између Блер Алфе и Капона. У подземљу је материја иреверзибилна. То значи да

је чисто насиље иреверзибилно. Јер насиље је производња материје.

Читав опипљиви космос рођен је из насиља. Живот је садржај те идеје.

Живот који опажа космос. Јер тако описује себе.

Нема ту интелигенције. Џо је убијен.

Птица Хок је оживео Џоа. Тако је Џо искусио насиље и смрт. То је била она тачка од које је пошао, назад од почетка. Са искуством смрти, живот је сада био антиципација. То значи, живот је искуство. Џо више није жив.

Кад је умро, тада га је срео. А то је сада. Само сада. Заборавите на времена.

Џо је убијен у подземљу и сада среће Птицу Хока. Птица Хок, то је Ригел, то је Арктурус, то је дубл-хорнет.

А подземље, то је отворени космос.

Схвати само ово: овај израз, *подземље*, односи се на све оно што није глазура „уређеног света“. Тако је подземље схваћено. Као некритичко бивање.

Подземље је пустоловина. Тамо нема интелигенције.

Лукавство ума

Трик је у томе да се сан обележи као антиципација.

Ми знамо да је сан нестабилна структура. Он понуди једну асоцијацију и ми се за њу залепимо. Ако ли, међутим, покушамо да сагледамо детаље, онда видимо да стално тражимо нешто, но никако не налазимо. Јер сан се мења фантастично брзо и никада се не понавља.

Ноћне море, које се понављају, само су уобразиља да се сан понавља. Оно што се понавља јесте глупост.

Пошто се у сну јасно види да гледање и мишљење, исто као и ноге, не мрдају, у сну се лети, у сну се *зна*.

У сну се слуги. Слуги се *иниензиийей*. Та слугња је *расидање*.

Тако сам у сну видео Амондилану. Видео сам је на тренутак, онда сам је тражио, и тражио. Будио се и враћао у сан, тражио, и нисам је нашао. Сан је узалудно зурење.

То сам искуство описао.

Поезија и сан су слични, по томе што *носе*.

Не оно што у њима тражимо, тога нема, него су сила која нас носи.

Ми смо будни.

Вилани су избезумљени. Лукавство њиховог ума није интелигенција.

Они су хуље. Или према једном изразу из литературе: *мучке убице*.

У сну се суочиш с њима. Они су део сна.

Буди стрпљив, само их одгледај.

Област Еона

Овако ствари стоје. Знање је укупност свих. Појединачно: избезумљени, уображени, без интелигенције.

Оно што је Сократ тражио. И оно што је Диоген тражио.

Разарање ликова у сну, што је карактеристично за живот, показује да нема интелигенције.

Удружење хуља мучки убија.

Они лукаво доносе пресуде.

Али погрешно су претпоставили да је Капон део области Арктуруса. Капон је накнадно придодат. Он је *капа*.

За Цоа, Капон је поезија. Он плива у њему.

У оном зраку који нема брзине. У њему нема учесталости. То нису таласи, то је — плима.

С друге стране, крадљивац Брандон, броји честице.
Број честица, број атома планете, број планета.
Математика није интелигенција.
То је бројање.

Како би да одброје песницима, кад песници одлазе
у смрт...?

У област Еона, где нема бројања.

Прожимање нечестивих

Рене је вировао. Еон усисава душе. Он је видео да
се из Бога не извире, већ се у њега увире.

Овако је Барон створио Капон. Поставио је ватре-
ни застор. Чему служе сунца?

Из њих ништа не зрачи. Обратно је.

Овако говори Лалкасон: Из живота зрачи сунце.

Ово знају мртви, који више не зависе од космоса.

Они станују у сунцу, јер је тамо све голо.

Где нема таласа, ту је квант. Ако су честице таласи,
њих поље распоређује. Али ако су квант, онда су оне
поље. Тако је решено путовање свемиром.

А не издвуним гасовима.

Чуј миријад звукова у исти час. То је звук. Али то
не можеш чути. Појми умом крај честица.

Прекипеле су теорије.

Само нам се враћају зраци. Оћути у себи и вини се.

То је Капон.

Само, тамо нећеш наћи ђубре.

Упамти ово. Слика је тренутак, не низ тренутака
за једну трајну слику. Научи: тренутак. Све је у тренут-
ку. Толико исцрпи из њега. Све.

Тако се Џо у тренутку враћа и тамо обитава. У сва-
ком, истом тренутку.

Тако се схвата вечност.

Зато се море спојило, онечестило. Све море је један квант.

Рибај натекли уд

Тако бића у меденим оклопима јуре на Кварц-Калисто, да открију тајну воде, неуквашени.

Јастолики су за њих претња. Крију се у џунгле, снују трикове. Мере слузење воде у ткиво, и сразмере метаморфозе. Пројављивање није атмосферски објашњиво. На пример, неки људи су потпуно суви; прилагођени или одсутни. Непрístupачни законима планете, остварили су однос са сунцем, пријатно их пржи. То је секта музичара, из Русије. Но, овде није вода елементарна непогода. Овде су медени скафандри уљежи изоловани. Црнпураста лица зуре кроз мехуре, неповерљиви, закључани у тесне тајне сопственог говора.

Када је Џони Албино, у избледелом џинсу, наг од појаса, ухватио скафандер за црево и цимнуо га, закликтала су легурна стопала у паници. Они силу, наравно, не користе. Уместо оружја имају протоколе. А кад би прсо мехур, свисли би од страха.

Џони Албино је позвао Џоа на сешн.

Ширење звука у двоелементу је фантастична ствар. Они свирају у несталној атмосфери водовоздуха и то мора да буде никада исто. Ово је обезнанило Џоа.

То је све у оном тренутку када је мртав, када клизи с Јастоликим и када се примиче Лалкасону, од обале Стикса, према стенама. Када пропада пред откровењем, а дух му осваја тело.

Тако одбацује срамоту.

Џони Албино свира скалу кроз читав скончани живот и његова мелодија свлачи Џоа у тај силни трен. Тада он зна и стиже пред Лалкасона као да је све речено. С Лалкасоном одлази на Ригел.

На Ригелу Ан–на

Дубоко у пећини где архетипови парадирају.

Ту долази Ан–на и одува Цоа као клубук дима, у немерљиво тамно време. То је типична параноја из снова, да постоје бића која све знају, а ти их, инфериоран, не поимаш. Тако си одељен, мораш да чекаш. Дувају свој дах у тебе, али твоје време скрива те у живот. Кратка сцена из сна, међутим, увек тиња.

Ан–на у врелој звезди скида тамни хитин, она је страшни суд, то Цо разуме.

И онда, као блесави Лланта,¹ каже: *Живої̄ је све-ї̄оїрђе.*

Архетип је у Нетеру. Атум, Недељиви.

Он твори Небо и Море. Небо је ноћно, море је тамно.

На небу звезде, у мору рефракције.

Он хоће Атуму, али то је само став. Види светлаце у мору. Увире у море да би био с њима.

А то што је рекао Лланта, тачно је.

О, сведи ме на извор блажени. Трептаји њени затварају чула. Тако у звезди плину бестелесни. У топлоти, бескрајној, густој.

Смрт лика

Кад прича о лику досегне потирање идеје.

Душа се одрекне дела.

То је смртни бол у срцу. Тад више нема опозива.

Лешина је одговорна.

Али нема више ко да трпи.

Душа све сагледава из горње перспективе. Она с гађењем посматра лажну дилему — дуализма тело–дух.

Сврха игре је да се леш узнесе на небеса.

Отуда и приче о „мирисним“ мртвацима.

Лешеви миришу.

Рибе гугучу.

¹ Лланта је лик из видео-игре *Hard Nova*.

Стваралаштво је слободњаштво. Живот је размена.

И кад се суоче с Лалкасоном, сви ћуте. Радост је велика. Тај лик је испуњен ватром. У суочавању, све је ново. Мртви пролазе једни кроз друге. А они који су још живи, пате. Згрчени у болу, душа им заробљена у танку кожу. Тада радост одступа.

Јер она јесте изван трајања. Проникла у себе, одмара се од суза.

Из ока Јупитера

Подвојеност је лаж.

Сила тежи да потре разлике.

Овако је било, Џо прогони угурсуза.

Око Арктуруса кружи Фууга.

Алфредо Алфредино, који је био победник *Aerser-pentiuima*, бежао је од Брандона на Фуугу. Алфредо је, ушавши у област Фууге, изгубио својства живе материје и постао мермерни кип. Брандон је однео кип. Џо је закаснио.

Кип је препун осећања. Мермер је квалитетан, са црвенкастим капиларима.

Брандона мучи дилема: да ли да постане колекционар или накупац?

Он хоће да асимилује *bouquet* изражен у мермеру. Он, међутим, није за то способан; у њему бучи квазарски шум. Његова нејасна намера се распада.

Џо напушта Фуугу, само привремено. Фууга ће увек бити ту. И он ће тада сустићи Брандона.

Друге планете око Арктуруса су Ворт и Пакао. Пакао насељавају Паклени анђели, који су малобројни. Њих је свега 78 на планети. Чопери су им све. Имају Мотел, а у Мотелу је, кажу, Краљ.

С њима се може разговарати.

Џо се диви машинама. То нису метафизичке машине, то су науљене, предимензиониране клипчине и цевчине. Он не сме да их пита, али они би му рекли. Њих је на Пакао довезао зен.

У принципу, нису моногамни. Џо им објашњава како је Иона била заробљена, и како ју је, после велике борбе, ослободио. Иона није хтела назад на Орфеус, остала је на Капону.

Џо је пожелео да види Краља. Рекли су му да се он не може видети. Али се може чути.

Хонки-тонк и вожња чоперима.

Овако је Лобо Завијер створио Брандона

Од Јупитеровог зрака. Јупитер усмерава поље кроз око а Лобо распоређује честице. Он моделује архетип, а као активни принцип одређује негацију. Ако се замисли материја која није системски распоређена, то је Брандон. Јер Лобо је створио лик који се креће под утицајем сопствене перцепције. То је фантом, одбегла сенка. У односу на све што постоји, Брандон је као сенка. Он је придев.

Паклени анђео, Зиндел, објашњава Џоу да је пасивно оно што се мења. Џо се мења јер задобија знање. Џо нестаје у мери у којој зна. Тако, каже Зиндел, Џо уништава свој карактер, и тај губитак је Брандон. Када Џо у потпуности изгуби карактер, Брандон ће бити потпун. Остатак нула Брандона је Џо.

Џо учи да вози мотоцикл у каменој пустињи Пакла. Ту има прашине, али свеједно, уживање је. Вожња у дивљини је импровизација.

Он туда види пролаз кроз димензије, то је зен.

Метафизичка машина коју конструише Завијер је у потпуности антиципативна. Зато и јесте метафизичка, она обавља рад пре сваког кретања.

Док Џо објашњава Зинделу принцип метафизичког инжењеринга, Зиндел клима главом. Да, слаже се он: то је зен.

У Паклу је доста отпало од Цоа. То што је отпад, јесте прашина. И прашина витла за точковима чопера.

Зиндел га наговара да се препусти Иони. За Цоа је то велика мука, да буде пасиван. Зиндел каже да ће га то вероватно убити.

То је добро, сматра Цо. Ако је тако, нека буде.

На врху брда изнад Капона је Резервоар за воду. Неко га је пробушио и кроз рупу истиче поточић. Крај поточића расте дршљан. Цо лежи и снатри. Иона га кваси влажним рукама. Тако у тренутку постаје метафизички човек, у смрти је чиста сила, а живот, све, јесте искуство, сан.

Као архетип, Иона је атрибут. То је онај атрибут који преводи чулност у искуство. Цо је изгубљен у црниту, ничега се не сећа, само зна да је *дио* одсутан. Не може да објасни, и зато ћути.

Сила истискује мисли. То је зен.

Лобо Завијер моделује жива бића, по принципу перцепције. Та бића живе страх од смрти. Цо сада зна шта је страх од смрти.

То је перцепција.

Он вози кроз урвине, а Краљ га моли да воли.

Шта си нашао на отпаду?

У лепршавим белим панталонама, расхлађује га микроклима. Сусреће се с архетипом Бароном, у кафециници. Цоу није јасно ко уопште има воље да ради кад се ништа не мора.

Сан се слаже од блокова камења.

Замисли да сањаш. Сањај да замишљаш. Тако је то у језику могуће. То су тесаници, које оријентишеш у покрету и низању. Но, можеш и сам да зготовиш еспресо. Ту помаже сећање, електрични набој заостао из

живота, оживљеност око тебе. То су груба дебла палми, мирис мора, цикаде.

Барон је доминантни атрактор. Џо у њему слуги живахност. Ти знаш да је у теби струна, каже му Барон. Та струна трепери. Или: кад окине струна, то сазвучје је свет.

Не пожели да је свет стваран. Стварна је струна.

Џо пије кафу и жваће жваку. Сад му баш није ни до чега.

Колико има струна? Струне су мрежа.

Шешир је накривљен. То је сламнати шешир, лаган лежи на глави, не изазива знојење.

Лако се скида и користи као лепеза.

Чвор мреже, објашњава Барон, јесте подударност.

Та је подударност неузрокована.

То значи да је само једна струна.

Ту је, умотана у папир, као цигла, црна призма. Џо пита Барона о њој.

То је прича из пећине. Призма је миријада живота. Она је *црно местио*, блокада сећања. Где си био, ван тела, у њему немаш сећања.

Зрак ствара, струна трепери, трептаји плаве свемир.

Трептајчићи се сударају. Губе оријентацију. Маса је јека, она је привид извора.

Извор је на врху брда, рупа у Резервоару. Крај поточића лежи Џо. Вода је испрала шљунак. Около је сува, прашњава земља. Џо, између трептаја, осећа капи на стомаку.

Прсти и вода, то су два осета и они цепају ток времена. То је атрибут, активни принцип. Између две паралеле, поље, спој.

Тако је тачка бескраја у перспективи сама изгубљеност. Живи у депонији, тражи порекло.

Сликар разбацује редослед. Песник жонглира речи.
Искусства монада су недоступна.
Подударности су потирања.
Резултат потирања је ништа.
Празан Бог, без садржаја.
Метафизичка механика потире акцију и реакцију.
То је прво начело онога света.
То сам нашао.

Где је Илузофикс?

Био је на Илузофиксу.

Није био на Илузофиксу.

То је дом у трејлеру, а трејлер је идеализован. Ту се осећа мржња према свету, а он је ругоба. Човек живи у рупи, да заборави на свет.

Има једно дрво, и под њим је хлад.

Сила ствара, Џо седи, решења падају оглаву.

Штета је што је млад, јер је неискусан.

Седи у хладу и зуре у оргонско небо.

То су светлаци, и сваки је бука, један живот, у сваки досеже.

Музика допире из блузмобила.

Он је паркиран, а у трејлеру је Краљ.

То је идеалан свет. Џо седи у хладовини, а Краљ конструише музику.

Уђи у сјајну кућу. Не излази.

Али, млад је као Рембо

И, тако је цинизам радост пропасти. Гле како се радује, плодности ума и грозомори света.

Радује се пас, смрти господара.

Како пише из мржње, а ништа не мора.

Стазе славе газе пси.

А неплодно је тло, дроља и ковача.

О, слободан од свега. Неспутан је геније, у мржњи својој.

А дволики дијалектичар...

... у шетњи с козама, брадати јарац.
С роговима демона, који каже не, ја немам демона.
Он каља град, који обасјава заједнички напор.
Муљ је по улицама, густе соц.
Стазе славе низ падине, деветнаест брда.
Технократе у мантијама.
Брбљивац у ћорки. Краљ у гаћама.
И нико није савршен, дигитализован.
Одузми од свакога.
Омажи тепсије.

Капон — Птица Хок

Џо хоће да врати море. Нашао је воду, поточић,
који једва протиче.

Птица Хок, у ратничким бојама, убија речи док по-
носно крочи. Пење се уз дивљу падину, кобалтноплава
му је туника. Дубл-хорнет у руци, оба писка углављена.
Ригелијанац, у високом телу, нејасан оку.

Џо мора да устане, не отреса прашину. Чини се
лудо што Хок води у хлад, у шумарак рогача.

Он само изражава, каскадама звука, пулсом очију.
Тамне, као жар обузет патином, али то је само метафо-
ра, пепео је занетост, ватра је унутра.

Он има у себи вишак, разорну фугу, коначни фетус
света, испрано сито. То је крај превласти механике, ин-
струмент је живо тело, утонуло у напор.

По црном дну океана пузи, али притиска нема.
Крешент на црном небу не види. Атум бди, али свет-
лаца нема.

Сад у Фуугу магловиту зарања, склопљених очију.

Ту си сада, на Капону. Једно брдо и градић у под-
ножју. Све друго је пусто, у ваздуху змија, симулира пу-
тању. Чемпреси плину у јари.

Лаванда камуфлира крас.

У бујици као кајакаш, у месту се бориш. Нека је сунце у зениту, и зној по телу.

То је океан — бразда, плови океан, пршти музика.

А у оним полумрачним сценама, са загрнутим клавиром, и људима. Предворје небеса, и ти беспомоћан, вреба те мисао.

Хлад рогача.

Сета, музика краја...

Праве приче, кад се заврше, роне у непознате дубине. Тамо је крај кад нестанеш с обзора, кад твоји прсти сплету јагодице.

Уљешура те погађа звучним торпедом.

Суочаваш се, као Бог, с новим. Помоћи нема. Шта чиниш с водом, атомом, честицом?

Проста времена. Бели екран.

Све је чисто. Црна грива.

Сада си немиран, одмор те нервира. Не тражиш тајм-аут, то је живот, збуњена куја. Да хоће мраз да заледи небо, да одумру руке. Да отвори утробу, кљување рептила. То ниси ти, шарена сплачина, ружна свакодневица.

Збриши грехе као оркан, поруши своје улице.

Тамо се пробуди, на неудобном мермеру. Зури у пустињу: отуда долазиш, гладан.

Шутни прашину, у широке очи.

Тако Бог мрзи свој аватар.

Убиј псето.

И он ће ићи против Бога. Љут на немоћ своју.

А ти, храниш ли га коскама? Боже паса?

Гледај, с гађењем, свог сина.

Њега носи та снага, у раље чопора.

То што ће презрети, кад те спозна.

Да је Бол Бог.

Ко је Птица Хок?

Ко нема анатомије. То је анђео, он је као вир, уврће представе.

То је он, ултразвучни торпедо, бела уљешура, или кондор, невидљивих висина.

Он је тотем, у нападу. Он пролази кроз ватрени зид, одјек у рушењу. Њему припадаш, јер је утеха.

Плачи, док си жив. То Хок преводи море у песму.

Ту си, кад те несрећа смлави, у његовим рукама.

Кад си одступио од машина.

Помисао је мртва, смрт је иза.

То дише квант, на диле.

Тумараш кроз зидове, градове.

Кад се спустиш ниско, међу алге.

Мрзиш неред живота.

Љубав, сажаљивост, стрепњу.

Здружене хуље, родове, жита.

Сусрећеш Киша, у праисторији. Киш те кида надвоје, у лавину битумена. Његов је тотем корњача, језиви кљун. Ти си црн, а Киш је моћан као Бог. Тај Бог шаком заклања очи, држи срце. Смрт те шири свемиром, у њему ничег људског нема. Отуд, доле: болест емоција.

Ређају камен, зидају.

Дарују снопље, одвратна месишта. Ждрљечу вино.

Кољу људе зарад благослова.

Небо мрзи Земљу.

Причине хоће да трају, уобразиље тумарају.

Кога волиш, отуд?

И Хок те притиска, одумире ти тело. Кад си празан, без одјека, видиш све. Ту је перо, с њега капље тинта. Свако је исписан, жучју.

Судбоносни жигови, крevelаве гримасе. Што мораш, то пишеш.

Хладна накана, клесана димензија.

Хок вуче твоју пажњу, растегљиву опну. Пљуни
душе хихотаве. Врати душе, у гуам.

Бог мрзи себе.

То је свет мржње, пакао неподношљиви

Пишеш у смраду, Кербера. Иза њега је долина, па
мрачна окна пећина. У страху си погледао, задрхтала ти
рука. Пустила струна.

Који хтедоше другу прилику, тамо су згомилани.

Него, трпи бол, мрзи склоништа.

Киш копљем нишани, врат мамута.

То је смрт ратника, смрт мамута.

Ту извире поезија, крв тела.

Ту је Бог, *победник*.

И не завиди убицама, који не издрже да дишу у
миру.

Које страх гони, авети мисли.

Та туморна функција мозга, химера еволуције.

Земуница без прозора.

То мрзи, недоступни свет.

Слепци без лампиона

Писаше Башо, покисла рода.

Мезони, битови мисли, рој судара.

Изнутра, пуни, улупина.

Због тога је сан здравији облик постојања.

Живот је тупо стање, узрочни низ,

електрика смета.

У сну бруји магнет.

Гле, како се буди од удара грома, чудовиште.

Муња спаја лојаве органе.

Светли у мраку, слепац.

Сам не види, не виде га.

И не булазни Хомер, кад бродове дуге, банде оружане, рише. Лепоту одбеглу, лукавом Принцу. Кад *tachini*, у људском лику, емоцијом буди. Ту гину племена под ударом сплина.

За сваким стихом, пере руке од крви.
То пева: мржњу, опој људски.

Падни, страшило, у поље влажно.
Зима дође, покисо сањаш.
Жуту стрњику.

Кенозоик, у мом срцу

Кенозоик трабуња фикшн.

Седи у блузмобиљу, с Моритомом. Ту је кобалтно небо, и розе лак. Неки писци лажу, то знаш. Не могу да се преведу на језик кванта.

Борба се води око Музеја, *freedom-fighters* налећу.
Потонуше монитори, заронили мостови.
Каменују прељубнице конквистадори.
Што се множе, кад сметају?
Громе идеје, октобарским небом.
Опијени митраљесци, врући урлају.
Плешу девојке, арапске принцезе.
Додај гас, нек јурне кадилак.
У пљоснати свемир, међу просветљене.
Доктор у кући, лечи пресвисле.
Руми, јаше на магарцу.
Позната врста, кенозоик.
Могућности надмашују претпоставке.
Увек неко долази, да закоље.

Доба стрепње, призива комету. Велики удар, да плима одува. Гризли у мукама дробе камен. Бог је решио да гробље стере.

Из гроба стреле, цвет и минђуше.

У смрт

Још је једном, Руми умро.
Ал Дабаран му је дом. Шири крила у магми звезде.
Визије сегле бескрају. Још једну смрт спрема.

Тако замара очи видокруг.

Џо, пао у спласнуло сено. Римљанин, у кафтану
персијском.

Струја духа у горском језику.

Вољена смрт је штедљива, пријатељ суфија; лови
из заседе, болесне. Ал, овде, у штали, на полеглој слами,
ловљена.

У смрт, заједно, рубин и мач. Божји Бич силом од-
ваја, ружне снове, огољена својства.

Док разгледаш излог, ордија јури.

Анђео спушта свилени шал.

Незвана, привија те у далека недра.

У дом нови, Бетелгез.

Туга је друштвена маљутка

Он носи ожиљак с лицем.

Из неких брда, црвених стена. Згужвана јата Велзе-
вува, у мозгу и вратним жилама. Зуј њихов не да̑ мира,
низ скалине у ледену душу. У Тијаншану и Палерму, где
песама нема.

Множите се расадници, непознатих раса.

Вас није дирнула туга.

Ради сте триковима, кључу, трошењу. Бог је не-
моћан.

Пред вама, сви се снизе.

Тужна смрти, тако су нежни, према себи.

Тужна материја, ситно грца.

О! смрти, у трансу, тучак расадника.

Празне душе, и циклон-Б.

Дипле лију, спиралну музу. Црно лишће, небеска
тишина.

Он носи лице да сакрије расу.
Кад их построји, пристале за скелет.
Одабир најгорих, производи вишак.
Тако је у Денверу, црвена зора.
С црних планина, силази дах.
Вишкови сричу, мртворођени.

Горка паучина

Радознали генеалог, ступа у поља генија.
Чувај се похлепе за собом, болно је буђење.
Техничари метафизике, чине те: смрт.
Шараш међу пазле, раздвајаш чежњиве.
Песник убица, дува у чаршаве.

Овако, Џо, смрачује, ум у лобањи. Доле у казамату,
међу киповима. Од свега му је остала мржња, а воли
ожигла лица. Иона премеће оригами, чаша је пуна,
вино аветно.

Маслине сјаје у уљу.

Он зна, горки ужас, ено капље слуз на кожу. Ено,
из музике, у себи гасне, тад види нити усплахирене.
Киш пуши у осами, Иона, месечева мена. У првој ди-
мензији, додир клизи ко миро, неосетан.

Одбачен је од себе, а тамо Тамас ради важну ствар.
Брандон је синхрон, скривен у сенци. У тајном чину. Ал
кљује му јетра, кљун тотема.

Изван видокруга, стих клепа аминокиселине.

Ово је соба кипова.

Један је Џо, а Иона сипа вино у паучину.

То су дворови неба, мимезис субјекта.

Људи вектори, прслине, мрље.

Тако у једном паоку, окреће се точак дарме.

У оси, ништа.

У њој је осов, празнина.

Капа

Ту је портал истине, која је знање. Трошите представе, активност живота. Ал, знање убија.

Крадибоја је верна репродукција.

Оно што Џо има, јесте црно огледало.

Рецимо да прича стиже на тржиште, али није на продају.

Преговора нема, решење је интелигенција.

Прича није намењена публици.

Публика је околo приче.

Прича је мржња на публику.

Публика се спасава од приче.

Тако почиње историја:

Кад хуља проговори

Беже од трагова, сецкају снег. Џони Албино, снежни вук, конструише триолски портал у бинарни свет.

Џони Албино је у снежној магли на Ворту. Џо слика угљем на Кварц–Калисту, у једном тренутку, у другом вода спира. Портрет цариника, док с њим разговара. Кркља респиратор. Кошуља је мокра. Џо урања у планету кроз ту причу. Свемирски брод је спој, генератор је суштина. Не треба замена, треба брзина, док рука отиска угаљ. Тамо, на Ђубришту, у црном сјају који га црта.

Сад, ако се сећаш, врати се у мрак. Подли дечаци, стидљиве девојчице. Пребирај по црвоточинама, леди се магла, проживљавај недостајућу гомилу. Цртај, између два гласа, црно је све у основу, бескрајно се игра, калеидоскоп.

Тонови удружени, расточена слова. Хуља, лаже.

Лебди у магми, неред, мисли и слика; лепи се пажња, обасјава. Говоре о себи, лажови. Орфеј тоне у лик, зебе, и пећина зјапи празна.

Џони Албино, из пакости, свира.

Џо разабире архетипове. Њега збуњује видљивост, затим њена пролазност, то је основ илузије повратка. Ту се креће, у мимезису. Кретање је поређење. Брзина је ређање. Птица Хок га враћа у тачку стварања, нествореној музици, што је сила. Док је нема у формули, она ништи свет.

Оно што је Џоу немогуће, то је да нариче. Док слуша, у њему нараста претња.

Долази дан, крај света. Долази неминовно, леденог лица.

Кад свирају, то је крај.

Хок у сенци рања, Џони Албино у прашини Пакла.

Хуље говоре, да забораве, каже Лалкасон. Бог прети тишином, ту се остварује. Они доспели до њега, знају шта ће рећи. Зато он ћути, грозилац. И ћуте мртви, не мисле зло.

Ту је крај, зна Џо; смисао живота, нестао је.

Стој ту, непомичан.

Гле, у пећини, вечне хуље! Висе у кланици злотвори, црне куке, по класама.

Корпорације стрепе од тишине. Трепере у пустињи, хиперактивне музе! Њихова је музика ген понављања.

Трагови у песку, крцкају. То су зрнца, ерозија.

Валови су отпад.

Бонгомбује

Хаилас Баралгин, неугледни дебељко, који је нико и ништа.

Он је Еонац, дакако. Хаилас изазива свет, он чини пркос у електроници. Оставља траг необјашњивог порекла. Он је мрва електрике, у стабилном систему.

Слободни вишак, у симулакруму. Он је магнетно језгро у сливу реченица.

Њега сусрећу хиљаду миља од Капона, ту ради гимнастику.

Проучавају га, испитују. Којем племену припада?

У ташни налазе сендвич, масну хартију и пенкало.

Биометриком пореде, осамљене гене траже.

Граде на песку Илион, на небу нема звезда, ноћ је с оне стране, према Арктурусу.

Интелигенције у њима нема. Тражите смрт, каже им он. Маните се.

Они не би да стану, решиће проблем, ефикасно-шћу. Копаће рупу, кроз средиште света.

Роне кроз песак, премећу га.

Ветар дува, загрће.

Велика је борба, с природним елементом. Поносни су, раде, скупа.

Хаилас се шета, не би да смета.

Он не би да се домогне прљавих тајни. Тркачки ракетоплани надлећу градилиште. Корпорације шаљу извиднице. Ратничка каста хапси.

Читав је Капон дошетао да посматра.

Џо стоји на ветру, олуја се спрема. Шатл се преврће на узлетишту. Тоне у дину. Челичне скеле клизе, радничка класа пада. Техничари траже заклон. Битка се води, свести се смењују. Ово је Ворт, говори Џо намештенику. Хаилас у шатлу грца од смеха. Ригелијански поентилизам њега не збуњује. Анђели Пакла грме кроз дивљину. Организовано делање пропада. Корпорација се распада.

Заставе су одуване.

Од Ворта је корак до Илузофикса.

Џо, у хладовини, дрема.

Лудило смисла

Прескочи даљине тромим телом. Путуј кроз време, словима.² Прво су она настала.

Зарез у око, камен, глину.

Сада реч из крошње пада. Буди се, Џо.

Тако Краљ певуши, у среднастом трипу. Бљешти естетика: преко пута, жмирка неонска реклама.

Пут у космос, стара идеја, без кожног ђона.

Киш хода бос, по леденом добу.

У метафизичком скутеру, Брандон зверу у заседи. Из *Aerserpentiiuma* пролеће Алфредо Алфредино. Воља ловца је болест емоције. Безосећајност, опасна странпутица. То је сврха калкулуса, нужно убиство. Џо обрушава, и Брандон удара у њ. Бог у тишини, кида нерве. Експлодира мрак у очи. Само дише, плима и осека.

Тако умире Б, у црни куб. Отуд га извлачи рука, у ново одело.

Џо зури у зеницу Јупитера. Хладан зрак пије мора. Плава небеса су нестала, немирна магла амонијака. *Кайа* се примакла, Земља се мрешка. Бубре митови. Облак сиви рони љуспице, инсеката.

Земља је гасни патуљак.

Џо је неодлучан. Завијер га посматра. У видиковцу се формира црна силуета. Коначно, Џо се супротставља. Јасно је, да је то предодређено. Он одлази у живу енергију. Квадрат брзине, имагинарно поље.

² Винчанско писмо, 5.000. г. п. н. е.

Жврљотине капљу из перцета. Рука не зна шта ради. Ум се игра, еволуција шепа.

Разговарају краве телефоном.

Чај се пуши

Чај изазива рак. Моритомо гледа косаче кроз прозор. Чај се споро хлади. Дан је светао, с доста измаглице. Борбе су завршене. Радничка класа се жртвује, удише уранијум. Одлазе у болницу, носе поморанце и чоколаду. Држе се за руке.

Смисао је неповезан. Између монада зјапе окна. То су огледала.

Посматрају себе, и плачу.

Свира химна, љубе скуте.

Моритомо, изнервиран, шутира кутију. Јахаће чизме, улаштене; лаке ноге, да полети.

Тамо је велики зид, примиче се. То је зид вриштања.

Рупа се пуши. Гасили су је, још је врућа. Људи се траже.

То изазива рак, прљаве руке, жедна грла.

Еволуција неће да мутира.

Многи гени се побунише.

Готичка утопија, вруће музнице.

Касетна стварност касапа.

Џо виче на Моритома. То је љубавнички однос, формације мишића, тела Шинојаме и Меплторпа. Тела плачу. Мишима, нож и тело.

Зид прети, врисак штрца.

Џо проклиње језик.

Зеленкасте очи, немирне.

Моритомо је архетип, он је ћутљиви, извршни, хипногон.

Борбени дух сна.

Сиве зенице.

Мит расте и ждере. Изненада је стасао. Оно ма̀ло,
у рукама, држиш и стискаш. То си ти, сменљиво слово.

Контролисана невоља.

Откад пијете чај?

Када сте проговорили?

Моритомо до лактова у крви. Неће да говори.
Обилази фронт. Скида очале, свет пропада.

У *зазену*, сва бојна поља, семенке чаја. Стуцао је
семе. Зна добро, шта је прозаично. Стижу Зиндел и пра-
шњави возачи. Зауостављени су погони, машине стоје.
Резонанце су се нашле.

Алва је свео силу, на шољу чаја. Од чаја рђа каши-
чица.

Пет поподне.

Босе ноге, топе лед.

Борбе су престале.

Смисао блуда

Моритомо, кад се наљути, шмрче брчиће.

Кад се Птица Хок наљути, читав свет се смркне.

Кад се Џо наљути, птице побесне.

Референтни свет је скица, кадуља лучи маглу.

Јесте, кад се скупе лешеви, бежи у цркву.

А ја, ја јај.

Како да се ослободи греха, лежи на поду, би да се
онесвести.

Да га Бог откупи, у замену за бљувотину.

Кушај своју горгонзолу.

Мрзиш на себе, мрзи те Бог.

Апејрон у нитима

Читам, патим.

Читам Рамба на француском. Знам Рамба,

али не знам француски.

Рамбо је умро млад, хтео је да провери Теорију
струна.

Струне су као шпагети, објашњавао му је Хаилас.
Али Рамба је више занимао сос.
Колико си душа испоручио, режи на њега Џо.
Рамбо седи у мантији, пијуцка вино.
Џаба су речи.
Он је свештеник у Коптској цркви.
Џо се полако навикава на творевине духа.
Кад нема морала, како га деморалисати?
Мораш га убити, саветује Киш.
То Бог црта Абадону, на дну грнчареве тепсије.
На Капону, у старом језгру, где летују занатлије.
Жваће црне бомбоне, језик му трне.
А као дете, дух јури. С траве на плочник.
Гле галебови, у мртвој крошњи.

Шах и Мат

Тако су принчеви распоређени, у злоделима. Иначе
би свугде била тама.
Мат у једном потезу.
То је немогуће!
Губиш.

Протуберанца

Пловиш над световима, точак је *йи*,
небо је тангента.
Одмазда је протуберанца.
Океан и небо, ноћ.
Потмуло друје квазари.

Угинули су јастози

То што сте јели, најквалитетније бело месо.
Не иди у дворац, без освете.
Где сте, плашљиве птице!
Одсечена стопала, окренута наопако.
Пилгрими, залутали у град.

Паразитска материја, би да се преждере.
Краду кенгуре, секу их живе.
Облагују Мелвила.
Бели орао, из мора, љут.

У Атини се моли

Али Бог ти каже, под земљом.
Иди на врх, сâм.
Скотрљај буре, у Керамеикос.
Пливај до Ханије, да окајеш грехе.
Посети Кунави и Сиву.
Бди у мору, расољен.
Отворићеш портал у географији.
Не умри без бола.
Не бежи.
А ја ћу спасити све остало.

Час сликања

Сирова чежња погони медена одела. Џо би хтео у
акварел, али то су нејасне слутње, кратки описи, прети-
чу једни друге. Пастел оставља трагиће, ко капи у пус-
тари. Звуци, троми око гејзира, жуте геоде цитрина.

Ко су ти рониоци, застрашени Медузом?

Крљушт и хитин му расту по рукама, стомак се
украставио, киселина цури и вари околину. Шкрге др-
хтуље, пипци описују.

Шта доживљава, дугуљасто, вијугаво тело?

Халогени фар му се примиче. Црно мастило бежи
из бочице.

Покрет, слабост.

То су рониоци, из Аустралије. Лове китове, цеде
им маст.

Кист их не плаши, боја им не смета.

На Ригелу, Омар, спрема џихад.

Цо се осврће, мала му је пећина. Из ње вири, кроз
два ока.

Омар грохотом развија крила.

Галаксија дљесне, планете се разбеже.

Крв боји море, вино ври.

Јастолики витопери, бела пара фијуче. Са Земље
одлази море.

Дана нема, Сунце је клонуло.

Киш лиже крваву кост

Пас се привио уз кожу.

Зора је, пре сто хиљада година.

Човек шара меки камен. Киш се обојио у плаво,
обријао обрве.

Јуче је убиоштићеника Вола, данас чепрка мо-
ждину.

Човек пискара по шкриљцу. Мозак телета, шта
ће му?

„А“, каже човек. Киш га посматра сумњичаво.

Не може апстрактно да мисли, тотеми су око њега.

Најезда слепих мишева, у сумрак.

Не дели се на „нас“ и „вас“, гужва Киш обријане
веђе.

Пас се прејео, уздише.

У великој кожи је вода, у њој су скувана црева.

То је дар медведима, они ће доћи.

Иду сад у заклон, медвеђа посла.

Пазите, на визију еволуције. Њих двојица, опекли
су месо, запатили црве. Носе ранчеве, и копља. Пас
шпарт шапама.

Данас је свети дан одмазде, цртају плавом бојом по
врату. Киш пући дебеле усне. Човек вежба покрете. Он
прича имитацију зеца. Киш се радује, не разуме причу,
али воли човека.

Зеца, ловаца, шума.

Од гранчица праве ватрени круг. Круг је апстрактан појам, *йи* се не броји на прсте. Ватра није производ рада.

Она је призвана из духа дрвета, дрво се одазива.
Човек клечи, тако спава.

Киш седи, левом руком држи копље, главу је забацио, на чело је ставио пљоснати ахат, тако спава.

Тотеми дарују плиму, плове бескрајним простором. У струјама, сусрећу бића, свако има свој знак. Када се пробуде, човек урезује знак на шкриљац, а Киш не. Киш неће да чува, то чине тотеми. А човек их тако преводи у свест.

У великим струјама су бебе. Оне говоре свој језик, који је распоред знакова. Овако, кад се знакови расподеле, то је беба.

Када је будан, Киш је само бледи одјек своје бебе из сна. Радује се повратку, неће да чува своја крзна и конопце. Шта ће му.

Када човек умре, згрчи се. Шарено камење падне, знаци остану, али нико их не разуме. То Киш зна, знаци ту не припадају.

Они су гробница, то је погрешно. У струји се креће према изворима. Извори су густа, бела магла.

Шта ће му тело?

Деца трче око дрвета. Гори велика ватра, у њу бацају зрневље. Оно пуца, и скаче, бело.

Бебе им све говоре. Киш се радује што се враћа.

Човек седи по страни. Кад је само с Кишем, сме да црта. Али сада се уздржава.

Замишља, свој распоред.

Богиња у телу га гледа. Она јаше, коњ је сам дошао.

Коњ није средство, дошао је из духа, да гледа.

Богиња има црне очи, као тамни кестен. Њен знак је дубоко у њима, и знак је око.

Мрзи месец, који је будан кад не треба. Скривен је у шалу, шивеном од меке длаке старица.

Она је богиња, јер је увек у струји. Она уводи дух у човека, дух узима знакове.

Празан је ум. Округао, као Кишев камен. Дух црта спиралу.

Човеку је тотем машина. У њеном средишту је кварц.

То је нова врста.

У овом часу је Џо будан у сну бебе. Киш одбија да говори, он процењује ствари према квантном набоју.

Знаци упућују на област струја, они су окна зенице.

Али човек спава у њима, а у знацима није дух.

Тако Џо спознаје раскрсницу, пре сто хиљада година.

Човек не сме да погледа богињу. Стиди се и црта.

Тотеми су гени.

ДРУГИ ДЕО

Џо одлази на Ригел и захтева од Омара да интервенише на Земљи и заустави даље пропадање људског рода. Исто то захтева и од Оца Бога. Догађа се планетарна метаморфоза и нижу се апокалиптичне визије. Долазак ванземаљаца (Јастоликх) на Земљу и немогућност комуникације с њима. За њима, долази Омар...

ЏИХАД

Behind the horizon, beyond the sun

Bob Dylan

Лимун цвета, митска мора

Из велике шупљине, што спи око Земље, равни, паралеле, митске море ко муње, пале свице. С једне стране, од Јупитера, тече озон. Густо млеко намаче јоносферу.

Ено Бога у џамији, бере шљиве кроз прозор.

Ал све то не би тиштало, да није Омар издо наређење.

Мутне зоре капљу водом по Северном полу.

Бог се прућио на балустраду.

Изравно се не меша.

Али зато Џо шири акцију. С Ригела пена куља.

Е нека су Гносеофоби нестали, нестаће и људски род.

Што мисли да је бекство глагол.

Џо је зачепио Јупитеру црево.

Груну тајне из облака, распертлају фракове.

Зрак се примакао, поскочио магнет.

У бази, Завијер, петља око мреже.

Барон се случио у Паризу, несвршеног посла.

У прескоку енергије, *џи* је квадратује.

Бесконечно *џи* је закучасти простор.

Сав живот се повезује.

Свугде је дан, и Сунце је сићушно.

Разуђени извори, у свакојем сребро.

Омар скупља ђубре, прави прстенове око Земље.
Месец је насељен, лимун цвета.
Јупитер брекне.

То толико, да се знају фантазми, да све прође.
Да не вичу лудаци по надвожњацима.
У шал умотан, балансира световима.
Земља је мрежа, одувана је геометрија.
Корпорације су брадавице, лечи их језик пса.
Протичите кроз мене, шири руке Џо.
Ни њега нема, него у сурваним зрнима песка
крај реке.
Тако мржња све прожима, спаја галактике.
Бог у хладу, стопала на сунцу.
Зарђали шлепери, у равници.
Не желипусту светлину, сићи у шар.
Помешао сам елементе, све радње трају неколико.
Све је ту, сад плачи.

Цепаж атоме

Па онда експлозија и радијација, то је огаван
живот и огавна смрт.
Инспириши се димом и врелим ударом.
У микрокозму, дух, хитро плеше. Луде струне,
дивље амплитуде.
Кад мислиш да је пропаст, успори нагло,
знаш ли шта значи, *павта реи*?
Успори више, у лимес експлозије.
Тад испаре мора, останеш сув, сува и мора.
Знаш ли, тамо на Кварц–Калисту,
од мора се твори жива планета.
Од ње те штити скафандер од меди,
ребраста црева.
Џони Албино слокове у со претвара.
Крчи ти радио, статик те трује.

Замисли да се скидаш, човече од злата;
болно је скинути мисао круту.
Златнике не бацаш, пописујеш флору.
И кад ти ишчупа црево, вода те гуши,
бронхије шиште.
Киш би те радо, каменом, по ћели.
Зато мажи паштету на ростфрај.
Нанитоиде убризгај у лимфу.
Ракови се множе у јетрином режњу.
Цепај атоме, пермутуј у злато.
Слушај вести, не паничи.
Затварају електране, гасе високе пећи.
Сишао је Бог, свако има своју ватру.

Далеко је Квазар

Јер је свемир округао, бесконачно је далеко.
Много је почетака, и много крајева.
Многе се маске сложише на маску.
У угљу покаткад зрно јантара.
Што не прождра пламен, удави мемла.
Какав је биланс, сто хиљада гена?
Опстанак врсте, ниска, леш до леша.
Тако мрвице траже почетак, срећне што је далеко.
Да је од почетка зацртано, да им роди шљива.
О, просветли их Боже, да поцркају!

Тело и космос, од истог предива. Масе се ниште,
у гравитационе рупе. Што вичеш у сну, да се не
пробудиш? Ту лебдиш, јер си беба. Немаш ноге,
језик је сув. Бог се рађа, у пелене.
Тад га воле, док се не прозли.

Планетарна метаморфоза

Спојиле се планете, у лицитарско срце.
Једна је другој израслина.
Накарадно мешање језгара,
гвожђа и алуминијума.
Пресекле литице улице.
Глобално отопљавање и кошава.
Стркнула коза из шуме у тундру.

Глобална свест сели се у електроне.
Удружени електрони врцају ко муње.
Смрде књиге, изопачене.
Цртају беле кровове.
Дрвореде липа и дрвене капије.
Понека скулптура и мачка на симсу.
Где су светови, зар у праметима?
У распаљеним ружама, скривена јутра.
Планетарна грозница је заразна.
Кија галаксија.

Помешај језике, па онда кажи.
Гром удара у мозак.
Очи су ти косе, усна дебела.
Лежиш под орахом, одлећеш у васиону.
Ко те дозива, не чујеш.
Буде те мрвог, бубице.
Одламаш планину, мењаш приоритете.
Гротла, црвена, муљ и шљака.
Планетарна свест се излива.
Нем, гестикулираш.
Покрет духа те усправља.
Ал одвојен си од Земље, лебдиш неукотвљен.
Нико те не разуме.

Да си летео око Sagittarius A.

Црне рупе су масни бујони

Не кмечи. Истина је, прождрала би све, кад не би чекала да јој мама дође.

Заграби шакама из ње, цури најфинији гар. Бебе су у течном стању, неразлучива смеша осећања.

Посу хелијумску ватру.

А интергалактички локутус?

Кретање мрежом је ствар избора.

Безброј је сигнала, а и сам их ствараш.

Болест лењих је: воле масу.

Тако се удебљају, дупе им тешко, не могу да мрдну.

Около се галаксија ослобађа, бежи од сисе, у периферна јата.

Црвоточине, подсвемирски портали?

Шалите се, нема ту хемије...

Нема свемирских бродова.

Џо пролази кроз мистерију.

Енергетско поље ништи константе.

У одаји с киповима, на прагу муња.

Горе маглине, размењују се за кремен и труд.

Роденова Нике, не плаче за дреднотима.

Климави њен се одржао. Они што су скакали по
блату, помреше.

Они што се грљаху, погибоше.

Људождери, поцркаше.

Остали су милосрдни, клизави ко глина.

Тај што се издваја, буљооки, уста не затвара. Дебела
усна му виси, претешка.

И сваки топлокрван, је мртав.

Бог не даде.

Он узе говор, узе вид.

Није дато да се гледа.

Џо није схватио кривицу. Пре смрти, дол га је
стега.

Није прихватио.

Што се Бог не прихвати, кад је већ забрљо?

Џо није промишљао смрт. Овај милосрдни, одреко
се наде.

Шта ће му очи, он има лишће. Бива у себи, једно-
ставне биологије.

Бог је сишао у сунчеве ћелије. Укротио је страсти.

Ништа им се неће десити.

Немају нагон. Згушњавају се, кристалишу.

Они су: хлорофил.

Визије електрицитета

Хаотично врцају, божанске иницијативе.

Али блато се усекло, у постордијални хаос.

Не узе му Бог живот, не да би га чувао. Пустио га
је, у клизаве гробове, ненастањене.

Боје су основне, црвеноцрна, цијанска.

Џо стиска милосрдника, опипава му ребра, врат,
трбух.

Буди област нерава, и види где је Бог: склоњен у
мрак, дрема ко страшљивац.

Безвољан, привиђа свештеницу.

У шипражју, с црвеним окером посутим по врату.

Одузето му је дирање, запаљених тела.

Он не зна исходе, звездане визије.

Влага и естери, мирис гљива.

А њој су само очи стварне. Ту гледа, и гнев га обузима, струја титрава, што Бога отера. Мирно га она посматра, расејава очи. Бљуне у њих муњу, осветли унутрашњост пуну.

Киш га чека испод цера, у беспрекорној дивљини.

Хладан ветар не јежи врућу кожу.

Јутрос је јео јетру медвеђу. Грдосију уби погледом.

Џо се умива водом из потока, Киш свира окарину.

Празан је Џо, испран. Пада на маховину.

Не број животе, не број планете.

Киш се смеје, Џо је заспао.

Ко је поређао куке?

Ниси разумео ретроградност животâ. То само значи, почетка нема. Стремекнеш се у етичке битке. У сну то учиш, међу зверима.

Бог није симплетон, а ти јеси.

Јеси ли; мозак, превејани...

Анахронизам: ко ти је то рекао?

Док причаш с Богом, ти си у равни. С осталима, већ, трогуби смисао.

Ено, висе ревносни! Плаћају провиђењу.

Али, остаде ли ко у земљи чуда?

Пада на колена, Земља стисла околò. Сабити слојеви се мешкоље, сливају се у векторски јеж. Слободе! Вапе. Није добра синергија!

Бог ће да суди, крцкају стене.

И тако преклопљени, изгубише моћи.

Ето видиш, каже му Бог, малаксао си.

Тело је глад.

Сад смо заједно, ја и мој аватар.
Џо отреса руке, каолин се згуснуо под нокте.
Стопала га боле, стене гребу. И змај се стреса непријатељски.

Ђути и гази. Носи давна места, носи свет.

Мекоћа душе и шкољка од хиљаду живота.
У горњој дворани седа за сто. Гледа пред себе.
Жута чаша, у њој мехурићи.
Само је један пут победе. Она га мерка, с оне стране, кроз знојава лица. Он хоће напоље, у светлу ноћ.
Сасушену траву и топле падине.

То су сећања, плима крви бије. Кад зажмури, само њене очи. Да га опет спрже из своје дивљине.

Уморан је аватар. Њему дан, Богу сан.

Бог и људи, помешани.

Овако Џо размишља: Бог је у предности, он може да трпи.

Али човек, врда.

Ако хоће жену, Бог саботира.

Узурпира живот, а смрт му припада.

О томе размишља, а преко пута Лаокоон страда.

Бог даде живот, још да му се захвали.

Хладна, логичка путања. Ето смрти.

Ако молиш за милост, склапаш Уговор.

То је опет сила изнад тебе, којој плаћаш.

Одустајање, ослобађа Бога.

Прилази му дречавац, само му је он требао. Придикује, инерција га гуши, цитира мисли. Џо би да га удари. Подиже шаку.

Тад зачу музику.

Еј, човече... булазни песник. Бог зуре непомичан.
Ма, пусти...

У пећине, гадови пристижу. У Подземни Капон, откуд било.

Кочопере се. Над њима лебди Донатело.
Јер Аврам окрену главу, и закла Исака.
Намера нечиста.

У пустињи глас. У глави.
Да беху светла, сва би прсла.
Превладао је Бог. Он не пије ништа.

Однекуд бане дивљи Киш. Смеје се, а брбљиви песник побеже.

Коса му је препуна труња. Ваљао се по летњој трави. Мазао се нектаром, жути су му дланови. Није ништа обукао, оставио све у пећини. Или на брежуљку крај реке. Џо видљиво замишља.

Оштри камен ставља на сто, ахат полаже на раме. Ту сидри пажњу, да не пренагли.

Ни копље није понео, шта ће му.

Џо је усхићен.

Дивља мисао, неспутана речју.

Није ни мисао, радост зрачна.

Гладан је, сад ће растбиф.

А мени, мени је ахат у глави.

На К пада мрак

Сумрак, вид се мрачи.

Џо доноси таму, из пећине. У форми ходача, тихо силази.

Долазак на Капон, питање перцепције. За једне је пљоснат, за друге купаст. За Џоа је саће.

Правоугаоници у измаглици, стресање чемпреса, сажимање кровова.

С небеса падају Ригелијанци. Ено Ан-на, прилази раскриљена. Ено Лалкасон, ћутљиви, лебди над тргом. Омар, крвави, раздрагано крочи.

Приђи му ближе, погледај. Ране Земљине по распореној тоги.

Џо је сив. Тиха је алеја. Њишу се звончићи.

Ритам хода превладава.

И, шта говори Никола?

Говори бодом муња. Ритам је брзина, неважна је даљина.

С лакоћом, генератор досеже Ал Дабаран. А тамо је суфи, утонуо у плавичасту свилу. Е, тако разговара. И што питаш с ким? Будале размишљају, генији витлају бич.

Ено, сија! Коју желиш, звезду? Из руку, капи, лете.
Песник пао ничице, мозак се пролио.
Скривен, у самоћи, радује се.
Али Џо је љут, гази сакату смрт.

Гужва труп, пада авион.
У удобном свету, жмиркају лампице.
И ађутант растргнут у песку.

Што да говори, шта ће му?

Ахајци с Веге

Али на срећу, беху то Јастолики с Кремоне.
Јастолики, Фазис, што је име љуске, али не и меса,
стиже на Земљу после додира на Кремони, где падоше,
изгинуше, кремонски астронаути, скоро сви.

Не хте да види службенике.

Лажљивце и хуље.

У давна времена, ратова терора.

Ну, они никог не питаше, него направише терасу
и прилаз.

Многа војска протраћи војни рок тудије стражећи.

Гураше контејнере од Земље до Марса.

Е, јадно им је то освајање свемира.

Две тачке у великој празнини.

Дођоше на Тибет и одведоше људе.

Остадоше само Кинези.

Многи одоше. Многи погибоше.

Тад пуче вест да се отворио Еон.

Одоше и Абориџини.

Није математика искривила васиону.

Ни тешке речи оплодиле Венеру.

Границе власти задреше у хемију.

Ал душа слободно зри у магнетосферу.

Џаба топови пуцају на Олимп. Зевс је одавно
побего.

И нису више ракете битне.
Земља се распрострла, изгубила висину.

Песма, џинова

Што ме разједаш, Џо, текућино.
Дупке сам пун, словаца.
Скеле су ми, трампулине.
Бленем у моћ, у ноћ.

Бог се шали

Шала без речи, само смех.

Инверзни цвет

Мрак метафоре.
Шишћевап у дужицу.
Док се почисти сто, зрикање у башти.
Али луталица већ оде, џунгла је празна.
Глад остаде нагарављена.

Док роб га служи

Гробар грабуља.
У вину је истина, али мало помало.
Више је има, у сланој води Арктика.
Где почива трупина Титаника.

Ни говора о камилама

О везама међу боговима, пише у винској карти.
Ко да је карта свемира, испрљана салатом.
Киш мљацка телетину, не зна да је репликована.
Рефлектори бију позорницу.
Киш мисли да је свећа лој.
Он користи вилицу и нож.
У Еону нема анахронизама.
Вечера протиче, никад иста.

Шта чини живот истим, провоцира Џо?
Глупост је иста, прска се Киш вином по лицу.
У холограму, светлуца грожђе.
Неоткривене речи, чекају жаргон.
Тамас у мраку, тргује. Брандон се предомишља.
Кроте лаж, она се отима.
Лажне доје, некрштене.
Подземље приповеда, цимају чокањи, док се не
развеже, канија.
Сенка нараста, креће се зрак.
Клокоће снага.
Колико је квартета? Ваљда четири...?
Или је један, квартет, а четвртина је — четири.
Песник се напио. Напи се читав свет.
Тако знају то што не знају. А не знају то што знају.

Не брини кћери, са' њу ја

Птице су у гнездима, рибе су пијане.
Пузавице су добро таште.
Није имао папира, цртао је по песку.
Римљанин му расцопу главу кијачом.
Тамо су грували катапулти.
Издајнички дим се вије.
Пресна су деца, никад прежаљена.
Бог ће се стрпети, док се све не сврши.
Сад броји драге придошлице.

Шта је Киш урадио, кад су дошли врачеви?

Побио их.
Ходао је по родиним јајима.
Задовољан, и пре, и после.
Бог га зове.
Заостали Бог.
Где ти је иницијатива?
Он му каже: И та једна ти је превише!

Не треба, не треба.
Дистрибуција моћи, по објектима.
Хтели су да га отерају, нешто су говорили.
Распалио их по губици.
Киш кад воли, не мази.
Речи су ко узице, амови за магарце.
Људи воле земљу.
Земља дави бебу.
Стога Џо ћути.
Гледа у Киша, и распада се.
Смрт не захтева ништа.
Светлост је у темену.
Тело дрхти, беба у оргазму.

Што би он био фин?

Кад удари зима, Киш иде да се купа.
Храна је у матици.
Вода се пуши.
Донео је шарана, у оделу од леда.
Мртви су врачеве. Зечеви, и снег.

Али Бог му неће дати да умре, у тешкој ситуацији.
Црна удовица с траговима на лицу, премрли
вуци.
Мешавина форми, крв се шета.
Па где је изгубљена иницијатива?
Док га убија.

Срамна стварност љубави

Објашњава Розарио вулгарну нарав. Рукопис у пуш-
шкама, искрави вермут, катарза у кризи, филм–ноар.

Ти мислиш да је танка крв, кад се смуте дина и
гудура, метак за љубавника, босонога крила... Бес гони
Маслинасту, у прогон, изван времена.

Не слушај је, ослепели, врати се у префињени крах-
лир стиха.

Три црне карте промешај за њом.

Али јунакиња, насрће на понос, док јој око бежи,
крадом помрчине.

Прљава машинерија, и клизави строп.

Полетеће она, сама.

И, сад, се разилазе лукаве бабушке. Омар шиба пе-
ром, груди. Растанка нема, ни поздрава. Све се преводи
неприметно, пешчаник празан, месец разливен.

Одлети у последњи час мушице, не сударај се с
прозором.

Магла се хвата, по површини цакла, јабучице.

Падине плаве слиле се с патином шљиве.

Ти, што си сам, невидљив корони. Зашто си сам?

Ево, не чујеш више, страх је нестао, мир отпушта.

Никога неће бити да запише крај.

То чинише некад, провиђени.

ТРЕЋИ ДЕО

Џо открива невидљиве везе с бесмртницима.
Бесмртници су умрежени, а знање се открива
као „медијум“ неисцрпне и слободне енергије.
Истина се открива као иронија.

МРЕЖОСВЕТ — GRIDWORLD

Улични манири.
Улични жарјон.
Насилносћ.
Окрујносћ.
Недосћайак моћи суђења.
Аујизам.
Параноја.
Секјашјво.
Трибализам.
Нејрјелјвосћ.
Сјрах.
Ујроженосћ.
Недосћайак јоверења.
Недосћайак самојоуздања.
Паника.
Сурвивализам.
Мајеријализам.
Емоционална инјелијенција.

Рођење

Рука, рука, рука.
Ако река није иста, шта је с извором?
На дну реке, блистају шкољке.
Вода, вода, вода.
Нељудска лепота, срце стеже.
Прошетај шапама, странпутице.
Пут води у горе, у влагу дивљу.
Босонога.

Вулгарна пролазност, забрађена.
Гутала тишину од рођења.
Свугде прскају парфеме.
Кроз грање четинара, младице бујне.
Кроз округла уста, амфиоксуса, колутови дима.
Одведоше је, бајну, ледену.
Њене велове, у димензије.
Њене делове.
Сви су дани исти.
Руке исте.
Повијен врат, и миље унедоглед.
Гле, кроз жбуње јуре, зебе невеселе.
А у кремен куле, ордије невидљиве.
За новчиће, грбаве.

Али, само Бог крпи уједе.
Време глође, труле инстинкте.
А у време класицизма, нестадоше осмеси.
Куд су манири, фина свила у руке квргаве?
И равно море, досаде.
Уместо игре.
Јед шутње, тишина, тлак.
Да се покрене из мутних облака, које треба
створити.
И вапори да би у џунгле текли, сатић да куца.
И, мислиш, небеске ваге, што шетају кроз
снегове звезда, да су мукла скровишта, карака?
Шкунера?
И куд се шуљају, модрикасте усне, дим из лула?
И кроз дрворед, сјајна кола, ливреја, пелерина.
И пролом точи пуплинске рукаве.
Кад су им сасекли вратаре, шаке сложили уз
отираче.
Парњаче улубљене, на боку издишу.
Манжетне и мокра калдрма.
Крв у очи.

И језиви звук, откаже одзив.
Али сада, нема повлачења.
Пузите, придошлице.
Назад, у живот, кроз црне секире.
И отреси се тих враџбина.
Никад гамад да мили.
И осврт на мађију, заборављену у муњи.
Чистач потапа кртичњаке, професори шетају.
Тарабе према парку, пијане домарке.
Пут присут шљаком.
Из сна га тргне, ојачано тело.
Спаси се кроз одсјај подочњака.
Страшљиви Боже, пред вриском.

У ведама су нашли костур

Из доба девона. Џо броји калпе, слуша химне, али то су похвале казанима. Коваху гвожђе, да прже кобиле.

Легли у прашину, мистици. Они знају, њих испитује. Они су изгубљени. Записа нема. То шапућу. Иди одавде, тражи у тишини да ти се каже. Охоли богови се овде госте, труплима.

Пустиња је кренула, распалиле се муње, које он зваше.

Сад ћу ти рећи, шта је обрисано.
Мали ти је мозак, другарчино.
Нестали су гени, у вулканској катарзи.
Гени познања, прождраше их вучице.
Удавио их дим, стврдла им се плућа.
Одмакни се од тих столпова, ено чуче мудраци.
Али није задовољан: глагољиви, тихи, зверају.
Зато седи, и гори, у својој шуми, кедровој.
Искрзана крв, у косној шупљини.
Угрушак плови.
Полако, полако, сркући шкољкице.
Продувај окарину, одсвирај тон.
Каскаде моћи пливају у атмосфери.

Само Киш, настрану веде, смоча.
Џо се заноси у зраке млаз. Иона устаје.
Ко издржа поглед, ко не, распаде се.

Годишње доба, на Капону

Danger-Death

Постоји зид, и не може се проћи.
Ти не, јер си демон.
Демон заглави у челик, ваздух је згрушан, звук се
не чује.
Било бежи у сабласно трупло. Утисци су нејасни.
Кажи, где је зид?
Ти си човек, и ти видиш своје мреже.
Посвећен, односиш живот на олтар.
Демон се расплине.
Више волим да Бог дође, него ја њему.
Код мене, ритуали мирују, у дубинама полица.
Лако се цепају, тешко се памте.
А демон ће рећи: Нисам знао!
А Бог ће му на то: Де, де, синко, не булазни.
Драма је сила, издељена на улоге.
Ти си мутант, разрезан бич, канција без смера.
То је смрт у шаци, стиснутој, у пест.
Али што нисмо причали раније, то се сад свети
блиставо.
Сад те имам у тачки која настаје.
Полетећеш у свитање, заједно с празним
сећањем.
Шта ће ти оно? Да те кочи?
Кад дође Опасност-Смрт.

Спојени судови

Сад посматра чистину пред собом. Литица постаје
блажа, левкасто се спушта ободом града, и тамо, настаје
пустиња.

Та пустиња је апстракт, пуноћа осмишљеног не може је испунити. Он види силуете у даљини, мрвице мале, да ли су људи, камиле, оазе. У титравом ваздуху што лебди, он види своје око, како гледа.

У том оку је нестало море, а ено, у њему сви људи овог света.

То зна, док иде к измаглици.

Блокови зидарског мермера, крај странпутице, и шипраг према цркви. Правиће докове, или вијугаве стазе. Кућу с верандама, задрлим у небо. Јарак ивицом шуме, или дивљину, разноврсну, док гледа свет, звеке-тав, у тренутку.

Руга се Месецу, романтичном мраку.

Бесрамни Месец, пробудио ноћ.

Ал, ноћ бежи од светла, да не види Опасност.

Опасност и Смрт вребају на ливади, у јурњави и паници. Оне су порнографија, прекриле су читав свет.

Граница је бесконачна.

То је зид, људи вриште пред њим.

Џо црта круг, у равници. У њој су звери. Сва бића у сенкама трава. У кругу их држи страх.

Опасност–Смрт ропће, из беспућа.

Овде је место где се трептај изругује, окорелом вребачу.

Буди креативан, криви пластику, пребирај кроз звук и слике, слова нису за читање, доје се једу.

Ко у посету дође, бориће се с тобом, за тихост.

Застаће, да продре кроз сумрак. Борба ће бити, да освоји смех.

Хидраулика

Џо чита Марсела Пруста и Томаса Мана. Ту постоји један проблем, а он је категорички: стално се пита због чега то чини?

Ако се напор уложен у читање остварује на овакав начин, онда, богами, мошти светаца добро маришу. Џо

скаче до Јозефа К. Па, чини се да је Јозеф К. тражен. А кад је коначно нађен, би укокан.

Зато, безбедно је бити глуп.

Кретати се покренут.

Па шта ако се заврши лоше, барем ниси мрчио труд.

Одведи К. на жртвеник.

Нек му прождре срце, досадни смисао.

Па нека дим шара, лица, радозналих луталица.

Знање не присваја, оно ослобађа.

Поседни старог Лија на камени зид, једно му око слепо, одора лепршава. Али знаш ли шта каже, безбрижни створе, шта лије из њега? Из горњег неба, по-топ. Грм у зори.

Слобода убија.

Покисло је жито, поље непрегледно.

Узалуд дишеш, нећеш, мртав, надмудрити птице.

И страст, звер нежна, набујала. Безазорна, утихнула.

И не иде он, онако, као у свепознато.

Дозвао те, квантом брзине.

У малим честицама, нема несташице. Једна се другој додаје.

У квантном пољу, два и два су један.

У свету зунзаре, нема висине.

Слепи Илои, мисле да је злато

Вране јурнуле, прсима на ветар.

А тукани заждици, покрио их снег.

Џаба се делило злато, пахуље одлетеше, у сметове.

Сад је иза ветрова, хладна аурора.

Окован у лед, спушта сидро, извештан дан.

Емоционални клонови, оките јаруге врећама, што ближе да су хладним улицама. А тамо негде, иза зидова, плачу поспани родитељи. Деца су вани, тетовирана. Зорници црни, тапкају по снегу. Њуше однекуд, мокраћу и жуч.

Ево, овако изгледа моја мапа света. Једно лице које ми је важно. Континент, у кошари. Неколико празних, црних рупа, да сместим пријатеље. Путеви, крајпутнице. Благи жбунови, дрена. Плес богиње, црне, сени, на платну звездоцрта. И управљах њиме да ме води, љубави. Али, шта је љубав?

Шта ће ти?

И та Иона, коју никад није схватио, као радост.

И као месечина, изван домашаја, пали недодиром.

И, сад је види у сенкама, опуштену.

Подиге руку.

Он не зна шта му говори, али га вуче, лаког, ван-телесног.

Архајски осмех

Иона следи звук, кроз проређено жбуње, прашњавом стазом. Отуда долази мистика, из блиставог трејлера. И сви они нестали, што оптужени беху, за непокој глади. Презир молећив, и гнев празан. Муљ и поток, беласа, а логос, каменује. Бедна, притиска врата, а отуд мутна измаглица плива чипкастим пољем. Краљ зуре у простране земље: туд ходају мисли, у дивље праскозорје. Забацује мрежу и лови је живу. Можда је то жена, али дивља.

Тако су пали у претрнули мир, а додира жар ослободи жудњу у небеску страст. Гром–глас спаја у мрежни хоризонт. Боје су свемир, а кретање духа је лапис. Суочи се са звезданим мраком, моћним Јупитером и сивом Луном. У том свету, душе су прозори. Тежа је остала, у телесном сну. Сливено биће путује жижном даљином. Ни ја ни ти, ни ми ни ви, Име без заменице. Двојина, Бог.

Што је свемир празан, да боље одзвања.

У пуне чаше, звука нема.

Испразни чинију, подели.

И тада се спајају судови, празни, лаки.
У песми.
У пољу, ветар, и пут славе.
Врели ветар, пламен смоле. Црни дим из биосфере.
Али изнад, неспутан, сребрни чун.
Тамо где су метафизичке звезде, богиње и богови,
тамо те води.
А овде, погледом убиј, ко некад медведе.
Звери фантомске.
И Земљу суву, ветар напусти.
Муње и гљиве дима, муње из ниског неба, и влажно
гле, црно куља. Муње и њихов бог, и црни студ. И
бели зрак, густа киша, дуга, и душе мученика. Влажне
птице, светла с неба. Гаврани, вране слећу. И мрежа
пада, звездарево сито.
Ко чопор, рију. Беси. Трон у блато запео. У Африку,
пусту.
И погоди га муња.
Гле, прште метеори.

Где су анђели

Ко да их спасе, из фраза, прозе?
Анђели збуњени, демони луди.
Древни, људи. Богови, мрски. И Будни, засео у
мрак.
Залегли у шипраг, чекају на звери, утихнули.
Не мичу, руке им трну.
Лептир игра, поврх брда.
Звуке далеке чују.
Шта ће им мисли?
Њима богови, дарове доносе.
Гле, ватри их научи, Ватроноша.
Нек стрепе, вукови.
Ал мисли, црне змије.
Рачваст језик, раздвоји себе и тебе.
Сад стрепи.

Ко да нађе

Не пођи тамо празних руку.
Понеси душу, евакуиши.
Страдање свеопште, забава, похлепа.
А чиме их ти мамиш? Празним умом.
Кога ћеш наћи?
Кроз честар речи.
Лези и чекај. Утрни.

Кад заволеше живот

The law is for protection of the people
Kris Kristofferson

Мора се борити за живот.
Љубав се не једе.
Ако верујеш пријатељу, забиће ти нож у леђа.
Боље се дрини, живот није шећерлема.
Нико ти неће помоћи.
Традиционализам је модус вивенди.
Еволуција је мимезис.
Закон штити људе.
Не певај, мисли зло.
Стари су били паметнији.
Не буди паметан, буди лукав.
Не узимај *џрозак*, биће ти лепо.
Мораш да радиш.
Наука је корекција.
Не размишљај, бићеш кажњен.
Срећа је кад извршиш наређење.
Постмодернизам је политички коректан.
Рембо није Рамбо.
Држава је основна ћелија породице.
Уметници нису претња, они су само бескорисни.
Не храни уметнике.
Ново доба је Мрачно.
Тесла је мртав.

Збуњена материја

Живот је систем, а мисао је преглед. Ту још недостаје колевка за Бога, а Бог неће ни прстом да мрдне. Форме умиру, а као да би досегле непојмљиво. Све би да утрне, е да се заустави крет.

Што је пукла енергија у васиону? Истражуј те крхотине, буди свезналац, ал умрећеш сигурно.

Погледај људе. Моћна их планета комеша, дави и пали. Гле, бол ломи кости. И међу собом, огледала ратују.

Спремите се, за лето, зиму. Одасвуд отрови цуре. Баци се у ковитлац, не поједи то мало што остаде.

Ум, кроз који Бог шпија, врати му.

Нагледао се, сад нек фантазира.

Киш зна да ће отићи

Дар се не заслужује.

Али његова раса постигла је све.

Они су се први насмејали.

Дух не напредује. Он покреће.

Понашање збуњује.

Што имају деле.

Узми дар. Не размењуј.

Не чини потомке. Не плоди Земљу.

Чудак, Јанус, узјахао човека.

Гле, Киш га посматра, а он црта.

А *Homo erecti* опрезно гвире.

Није им дато да знају, само отимају.

То је њихово, злато, скривено у беоњачи.

Kate Wallace, Belgrade, Texas

Која зна страх у лицу, хемију смисла.

Да је парализа у срцу, слепило страсти.

Да је моћ новац, секс у епифизи.

Да трзај води миру, док сише крв.

Додир укротитеља

Равница је, ту живе крда.
Сломиће им ноге, далековиди.
Оградити, на ледини.
И то је моћ, да будеш пастир.
То тело уздиже, док струји лимфа.

Дан постанка

Али кад дођу вукови, нигде их неће бити.
Онда јурнеш, у крзно, не мислиш.
Пратиће крвави траг.
Сва ће врата затворити.
Тако си постао, у суром сумраку.
Очи су им на темену, али ти ходаш стазом без
прагова.
Анђели те преносе, из лета у лет.

Кад једеш прстима

У клопци си, слатке ствари, сирова снага.
Огледало ти се руга.
Салвета је чиста.
Латице по води.
Иди у Делфе, тамо им требаш, да понесеш свет.
Никад се нећеш вратити.
Дом ће нестати.

Бићеш сама

Иона на ветру.
Има неког смисла у лепршању.
Рубови лепећу, суштина зрачи.
Шта ради твоја намера, у олуји?
Одлази са шишаркама, котрља се.
Неће те гледати.

Однеће ветар, косу и свилу.
Удахнути с прашином.
У свету ће остати туга.
Али то је, сан.

Електрон повезује

Тешка језгра. Али кад се побуне, муње...
Каљави мозгови, зову, луде.
Кад се стопе, безличне масе.
Колико је електрона? Један?
Међу њима, ко шара?
Ко црта разлике, лица?
То је матрица магије.
Ако је он зеница, што зури у зеницу, шта да види?
Без себе, ништа. Ништа није.
Тако је зрак, електрон без звезда.
А црна јама, празнина.
И те провалије, у којима су привиди, распоређени
по струнама, и трзалица скакуће, трепере синапсе.
Што да ти дозволим, да гледаш беоњачом?
Звирни у мрак, осети напон.
Дивљи прескок, из потаје.

Шумски, мохагони...

Да га примете, јер је дроњав. Очерупан. Ништа га
не питају, нема диплому. Што би му веровали, сандала
му шепа.

Ландара логос.

Ни да их погледа, а тамо просјаци, удобно се
подвукли.

Сипка чај у тацу.

Шећер се топи.

Дисеја

Не иди за мостовима.
Знаци су просејани, на хрпи јаје.
Лицем пса, бог мртвих одступа.
Не трчи дрвореде, пружне рампе, лоптице
пиљевине.
Не следи возове, за њима пустош остаје.
Не клони духом, никуд не иди.
Бродови роне.
Песми, узајми глас.

Ти си Дис; у струји свемирској, протичеш кроз
пристаништа.
Али, зашто би веровали, шта их се тиче...
Ум ствара што није.
Символ у огледалу, збуњен.
А тако ми Квазара, прозрећу Црвену мрљу.
Покренућу мрак.

Не покреће ветар лађу, то чини празнина.
Смотај једро, не тони у талас.
Плач и кркет, припадају свету.
То те вуче, не плови узалуд.

Насукаћеш се, успаничен, распасти.
Вежи јарбол за пучину, напуни воском флауту.
Нек кормило преузме морнара.
Освети се сватовима невичним суноврату.
Док она чека, пресвета.
Што дању сатка, то ноћу опара.

Поведи је у ноћ, на север.
Међу богове, у стакленим снежњацима.

Одабери дан смрти

Било који.

Срећан ти смртодан.

Баш сада, баш данас.

Живиш док живи сећање. Ућути, мртав си.

Други нек певају, нек се плаво шири, кроз окице.

Ти си отпевао своје.

ЧЕТВРТИ ДЕО

Брза и кратка шетња кроз митове и филозофију. Отац Бог долази на Земљу, расправља са Сином Богом. Разговор између Оца Бога и Омара, Отац Бог се извињава. Јастолики преноси на људе вирус — лек против исквареног гена.

БОГ

Don't play what's there, play what's not there.

Miles Davis

Фирциг је сличан шнапсу

Камени храмови и олтари, ту се лију енергије.

Лешине су приказ за људе, а богови слушају грцање.

Зато су светилишта звана пупак, а пупчана врпца је њима цурак.

Но, богови не размишљају о следећем потезу. Седе око гумна и ждеру.

Киш не познаје богове. Барон и он се картају. Играју фирциг.

Божанска амброзија је у дудлицама.

Али Џоа су се стварно плашили.

Јер, њихова је конструкција пала због опструкције.

Ерис је била богиња једа.

А шта је Џоа брига за смисао постојања? Шта је потребно смислу, пита се он?

Смислу је потребан чувар.

Одвео је Ерис у шуму, до пања с мравима. Рекао јој да пусти мраве да миле по њој. То је била прва лекција из трансценденције.

Ерис се није опирала, јер је Ан–на убацила ватру у њену утробу. Затруднела је и родиће вулканско жезло.

Док су мрави милели, нешто јој се раздесило.

Џо јој је показао да од једног до другог чвора нема раздаљине. Упро је поглед у маглу и рекао: богови-црви су тамо. А богови их нису видели, јер су приковани за доњу чакру.

Из рупица, кроз кров разума, цуриле су информације.

Ерис се радовала.

То је било ново искуство.

Џо јој је причао о Коњу, с онога света.

Кад се конач сам уплете...

То је божанска природа.

Упетљани у доживљај, заглавили се, исцрпи снагу.

Хомер им је лепо прорекао, досада је гора од смрти.

Чаробњаци стари, чувари душа, где су вам мотивације?

Задихани у пурпурним световима, пауци у тегли.

О томе се не расправља

Буда је сматрао да разум није аналитичко оруђе.

Тиме је завршена дискусија о истинитости.

Питање ауторитета

Још у раним данима, Џо је бомбардовао Олимп.

У ствари, то је његова мржња: у органима.

А што је Прометеј разговарао с њима?

Беше ли га неко заменио, да му кљују јетру?

Пусто је сада, а горе ничег нема.

Где ти је лира, где су ти стрелице?

Буздованције?

Шта су идеје?

Прометеј сађе међу људе. Пуши коров, слуша блуз.

Оно мало сунца у души, да осветли таваницу.

Зевс, јадан, истрошио казне.

Не брини, мисли Џо, премериће музе и твоје власи.

А идеје, добре су за потпалу.

Филозоф у пећини

Има једна пећина вечна.

Ту су идеје јасне, суве, ко пршута.

С печеним кромпиром, иде и ракија.

Идеја убиства, наврх туршије.

Поклана деца, гарнирана највишим добром.

Али, да замислимо пакао

Киш можда зна, јер је убио.

Какав став заузима Бог?

Људске идеје, спадају у мучна стања.

Анђели, тамо никад нису били.

Демони, поричу.

Вероватно је бол.

Мораш имати тело.

Мораш живети вечно.

Па тако, пали анђели не трпе.

Они само раде, нешто друго.

Инспирација путује

Можда се нисмо играли довољно. Два су сукобље-на света. Отуд празни калемови, одлепљени колажи. Мантикоре и крпице. Но, Арцуна и погубљење, у овом модалитету, јест питање смрти.

Ту, хоћу анализу.

Луча

Зато су богови лучевине Једног Бога, црви гами-
жу између две коре.
Вечне форме, петљавине, и кљуване јетре.
Хероји, генски мутавци, супервојници, химере и
балрози — све то насељава Јелисејска поља.
Гносеофоби лешкаре у тренчевима.
Имаш мир у себи, а и све друго је ту.
Тамо–амо, не можеш умрети, бесмртан си.
Мислиш да јеси, а знаш да ниси.
Заиста, Месија се прошетао, све је окајао.
Ходите, виче, док се дави у бари.
Жаба скочи!

Тако је Рембо треперио песмом.
Што су га преводили, кад не треба?
Киш је слушао звуке, али није их лепо, крвава
купка.
Неће се научити никад, месари.
А богови сишу мозгове с пљувачком.
Бог Пацов, с црном кугом, дими ганџу.
То је Бог, ко жута мрља, у ирису пришт.
Хладно око, подозрева, из тихе нирване.
Шта ће смрт Богу, испеци му тело, црним умом
стих.
Црни зрак му сапни у душник.
Олово у тинтару.

Проучавај пацова

Зуби, њушка, осећај.
Бојте се, плавокрили.
Зло је у људи. Болест се лечи, немртвим.
Сила им криви кости, минамата.
Плима гара, низ северна брда.
Проучи ноћ, док пада.
Откинута жила, стомак прска.

Као што беше напрсла књига, нова мерила, нова
снага.

Проза је слабост гравитације, разум је кошара,
вук је одува.

Метеоролози с неба, презир из црева.

Чобани у торовима.

Отац дође.

Сад ће он да коље.

Персејева хроника

Шта је Горгона, што гледа, и сама?

Шта је Персеј, што не гледа?

Што види себе, што угледа себе.

Какав је то мит, на обали мора, ту бистро дно, а
измаглица до неба?

Богови чучнули, траже порфир.

Да се породи, мртва, Горгона.

Ко ће преживети црну љубав Оца Бога

А шта је та љубав, безусловна, ко је у себи носи?

Што их је учио, да је светлост бела?

А какве је доје фотон, лажљивче?

И да је Бог дијамант, да милошћу облива.

Ко је као Он, тај се одреко свега.

У црно завијен, он је бескрај.

Бескрај — удав.

Светлост је знак, пред мрак.

Јесења киша.

Ослонац

Низ падину, у муљаву реку, дивљина и мириси
трава.

Ко ће сад да удише, кад пређе границу и побије
вратаре?

Унутар зенице, схвати како хоћеш, то је њено
биће.

Лези, то значи: склопи капке.
И удаси те носе, *йраџна* све гаси.
Затвара се људски ум, опрости се, одавно.
Као џин из боце, извио се, шаке у свесци, ум је
поспан.
Отеше му редове, празне.
Сад га даве у води, е да би схватио: честитост.
Худи су ближњи, глад им је мера, љубави.

Не мора, брзина, слава

У теби је море, али шта је то?
Ко ће разјаснити, али речи не. Не смем да бек-
нем, само носим, океан.
Ту је веза, капи, пара, киша, лед.
Мере се криве, у прелому дубине, вали додирују,
небо, звезде.
Ни да бекнем, не смем.
И тако ћути, у зеници њеној.
Море, између зидова, устајала вода.
А онда врели дах, је ли то брзина?
Душа се распрсне ко гејзир, доживи се слава.
Пожелиш да те преузме њена тишина, да се
одмориш, од глупости.
Шта те је сломило?
Тајна мора, брзина птице, слава Бога?

Лалкасон уздише, свила пада

У ноћи хладној, пакао празан, дозива чамџију.
Нису тајне, него слепило, опустели докови.
Лалкасон склопио крила, скрстио руке,
пред њим пузи вода.
Душа је врела у срцу–бомби.
Рони у златном праху, злато ко очи,
врата су зенице.
Шприц прска уназад.
О да, он, тих у подземљу, у твојој глави.

Ко фуга, у времену, ту си нестао, прогледао у
бездан.

Мали си у тој перспективи, глас те кида.

То ниси ти.

А лептир сеје, пред свилом, слова имена.

Десна и лева полутка мозга, сива мождина,
телесна аура.

Сад откида говор од чауре.

У сржи тајне, зашто би видео?

Пред ватреном збиљом, стопио се у хладно
између пламенова.

Призвали су га, сами су дошли.

Кончићи муње се играју.

Муње се играју, то је све.

Оне што су побили

Мало су глупи, али важно је живети.

Он пали мотор, гужва је на аутостради.

Идеја повезује, дрвене петлове.

Знаш ли куда односи сенка, кад се угасе животи?

Тај ум је све спојио, упамтио.

Што си се мучио, све ћу ти узети.

Кончићи, кончићи, сливени.

Пијте душе, слепе.

Али, ова је душа празна. Оте се канци.

Стаде машина, стаде стадо.

Песак и земља, неповезани.

Ето сенке, ал ко је баца?

Тај је отишо тајно.

Појас симболизма

Распојасана Земља, дотиче звездану стазу.

Блејк, што тетоши гвоздени ромобил.

Разгледа палеолит, забрањен је лов.

Посматрај из близине, додир очима, али ништа.

Зверињак је доле, не виде те, разбојниче речи.

Вирус — Пролепшајте се

Отац Бог сусреће Фазиса. Фазис је од њега добио вирус. Отац Бог каже: *Штџо јуриш штџој несрећи? Иди и рашири вирус.*

Отац Бог помаже, али не прима свако. Он каже Фазису: Ти буди као ја.

Фазис је Здружен, он је Присуство; а на Земљи, то присуство је болно.

Убризајте лейошџу, ѿод кожу, да се не види. Она је вирус, неће муширајти. Сакриће се иза бора, иза флека у очима.

Џинови су сликали крајоликом.

Птица Хок је свирао протуберанцом.

Зато Отац Бог каже Фазису: *Ти само буди, нека је твоје присуство бол.*

И Фазис се показује у узаврелом булевару, а душе су инструмент. И контрапункт плеше, људе притиска. Фазис на демоне насрће. И они вриште, одјекују тела.

Фазис исписује резонанцу у сваком човеку. Музика боли. Нико не говори.

А онда демони проговоре, у безброј светова.

То је Отац Бог хтео да му каже.

И одрпанац из алеје му се примакне. *Имаш ли свраку*, пита га он. *Немам*, одговара Фазис. *Онда, ево ти једна*. И Фазис узима птицу, она закрешти. Када је пусти, сврака одлети у мрак.

И прилазе му наоружани људи, а Фазис је непомичан, оклоп вибрира.

Сви падају.

Демон је сенка, електропластика, заглушујућа празнина.

Фазис је тотем, бљесак електрона.

Пулс

У Години Пулса, разговарају Син Бог и Отац Бог. Син Бог развија теорију о милосрђу. Отац Бог ставља гранчице у ватру. Син Бог је љут на Оца Бога. Отац Бог каже да није могао знати, док није поднео жртву.

Ниси ѿи ѿоднео жрѿву, замера му Син Бог.

Отац Бог се брани, каже: Ја нисам створен, како сам могао знати?

Пре тога је Отац Бог створио Адама и Еву.

Они су проживели многа годишња доба. То је прича о врсти.

Онда је Отац Бог решио да створи вирус и подари га једној жени.

Тако је зачет Син Бог. Кроз њега је Отац Бог учио.

Отац Бог објашњава да ту постоји један проблем који се не може решити:

Јер ѿи си створен љубављу, а остѿали нису.

Ти си као Луча, а људи нису неустѿрашиви лейѿири.

Ја сам зачео многе, али знали су да сам их створео од ѿлине.

Био је то неуспели покушај да се људи освесте.

Лептир, упркос болу, лети у пламен.

А човек од блата игра око ватре.

Милосрђе, говори Отац Бог, ѿрашѿање ѿоѿ оѿакоѿ стѿања, чине они којима је даѿо.

То је ѿужно, каже Син Бог.

Захваљујући ѿеѿи, ја сам научио шѿа је ѿуѿа, каже Отац Бог.

Па учини нешѿо, љути се на њега Син Бог.

Сви људи, и сва диѿа, која су створена без вируса ѿостѿраѿање од моје љубави, каже после значајне паузе Отац Бог.

Син Бог уђути и посматра пламенове ватре.

После извесног времена рече: Учини ѿо, уѿаси ѿа-ѿѿњу.

Ја ћу ѿо учиниѿи, сложи се Отац Бог.

Због тога је Фазис вирусаноша. И они што примише од њега вирус, повукоше се из живота. А они други, што побегоше, сакрише се.

Кажу да је то био Дан Суда, када је Пулс пресудио у корист немоћних.

Омар је дошао с мачем, судио је гневом.

Отац Бог је стао пред њега, али Омар није примио вирус.

Зашио си дошао, питао га је Отац Бог?

То је Цо захџевао, да обзнаним да је Бої дол, одговара он.

Ти си ѿворац свеџова, рече Отац Бог. *А ја сам од земље сѿварао људе. Ти имаш ѿраво да их одузмеш. Јер ја сам зајадио ѿланетѿе.*

Оѿросѿи ми, замоли Отац Бог.

А Омар рече: *Оѿворићу Еон*, да моју да досејну свеукујно искусѿво.

И Омар отвори Еон, а све земље његове проже Пулс.

И глинена бића погледаше с висине.

Кад видеше себе, све беше прошло.

Отац Бог беше с њима. Син Бог беше заспао у сан.

Лалкасон беше као Звезда, као душа њена.

И Зрак беше свуда.

Епилог

Крај историје догађа се као преподобљавање свих људи и свих бића у вечност — Еон. Трансформација се одиграва на начин спознаје, која је некад била доступна само појединцима, као и појединим људским и иним врстама. Улога Цоа у овом догађају је у томе што је нашао начин да изда наређење Творцу и Творцима да разреше немогућу ситуацију и укину патњу. Сав живот се вратио свом извору.

ДОДАЦИ

ЕОН

Too weird to live, too rare to die

„Fear and loathing in Las Vegas“
(филм)

У Крајстчерчу, на обали

У полумраку сањаш.

Океан је тамо, а Барон се љуљушка мртав.

Знаш да је музика изнад смрти, а смрт је у земљи
иза огледала.

Иди у ту земљу и пусти душу, као ветар, нек
извиди.

Нека те обузме туга, и ударцем те пресамити.

Јер то је слобода, далеко од усамљености.

А сада, спас

Такав беше, у почетку. Невин.

А сада за милост моли. И анђео ватре, што све
виде, сложи се.

Тамо је, у довршеном свету, коначно решење,
долетело са звезде.

Испражњене форме и кривудава плес силе.

Па шта је безумље, ко да га схвати, пре него што
дљуне?

Ал, ево од лептира из Африке, што прхну тамо:
ту погибе!

Испљуни разум, ко пљувачку. То није крв!

Не убиј из помисли, не лови из агоније!

Анђео ће подерати свет!

А шта ћеш видети, без очију и глуп?

Хаику

Птица на небу
Паде у скршени жбун
Ветар се паперјем игра

Сви потплаћују свештеника

Симболи Бога, први су на удару Гнева.
Зидови стискају около клаустрофобије.
Очи испадају, гуша пулсира.
О, пустите Бога да вас поведе.
Кад је све пусто, и све су двери затворене.
И Шубертова песма, у наушницама.
О, будите борбени!

Нејестив

Само је једна емоција нижа од самосажаљења.
То је болест насмрт, гађење.
Згађен.
И више ниси на рубу пустиње, и више уопште
ниси.
А и шта ће ти?
Спаковао си се, али су кофери празни.
Тако си и на крају, невин.
Згађен.
Научио си да слушаш, док харфа свира.
И из Шупље Сфере посматраш, кроз ноте.
Видиш мрачни свет. И видиш последње зраке,
како се вију.
И можеш да изиђеш из зенице, и све заборавиш.
И доћи ће Брама да те моли, а ти ћеш се
осмехнути.
Оглодан до коске, рећи ћеш му: *Дођи и види!*
И Брама ће те затећи уплаканог.

И људи ће се борити

Бориће се против Бога, дежаће.
И поред којих Бог прође, они ће пасти.
А они најгори живеће у рупи.
И мислиће да су важни, успешни.
Неухватљиви.
Не бежите. Падните.
И као Албрехт, без емоција, погледај у Бога.
Запамтиће тај поглед Бог који милости нема.
А и шта ти знаш о милости?

Изгубљени у зеници

Избељујеш нафту у трохејима мозга.
Музика у флашицама, ко зрнца крви.
Психотичка енергија, уснула у дицепс.
Врста која пропада, у нације и аранжмане.
У разноликост, у погребна звона.
Заставе горе, лепршају салвете.
Не гледај у друге, поглед ти је ураган.
Сукобиће се виђења, пролиће се сало.
Златни капричо расте у Армагедон.
Зазидан у смех, ту надамак мраза.
Смотане одоре, оловке и калодонт.
Једеш прстима, уз логорску ватру.
Земља је врела, месо је сочно.
Ноћ се отвара, дивљи пламен баца жар.
Свици круже око планете.
Радујеш се, кад нико не слуша.
Скривен иза Месеца, улазиш у Зрак.
Измаштан свет, урезан у свест, још пре настанка.
У стаклу лик, али ти си нејасан.
Знање дана и ноћи: то очи поштују.
Лете над крошњама, певуше.
Још даље од тога, извор горског језера.
Плави ирис, у њему црно семе.

Можда си будан, када нико није

Прећути глагол, за мултиплекс нас.
Дуплекс свеза, две ватрене кринке.
Потирање слога и спољашњих слова.
Тело без прилога.
Пространи ум сливен у синапсу.
Океан је извор.
Букет плав и љубичаст.
Згађен.
Можда је дуго мировао.
Онај што умире сам.
А најгори умиру међу дављенима.
Не буди их, пре времена.
Дух је борбен, осветиће ти се.
Горак, слан, накисео.

Можда не мењаш моју свест

Боре се енергија и материја. Силују. Материја обликује идеје. Енергија топи часе. То одзвања живот ко шупља смрт. Збуњена сила у запту бола. Туд проћи неће, умреће суманута. Слабо тело бунило духа. Запењена немам разорена твар.

Загрли бол што поклоне људи, и више од тога, природе твоја у каљугу баца. А шта си тражио тамо, љуспао камен до савршенства, док ти крв из прстију лије. Сад имаш небеску љубав и презир према отпатку. Шеташ међ смртнима, запањени зуре, колеба се вера. На данашњи дан, славе, јер оде ван досега.

Повратак

Громови бију из узвитланог неба. Ударају, воде купају дрвеће и улице. Узбунили се електрони, костреша се букет. Мирис му је нехајан, али светла продиру у узнемирену свест. Неће престати сливање из висина, то није обична мржња. Већ јуре бујице и бришу цреп. Утешни разговори и зур, облаци из васионе.

Дозван је ум свемира, узвратио позив, шта поручује Квазар?

Никола се смешка, одао је људски род, осмех се сад враћа, непрекидни гнев.

Оци влаге вежбају говоре, ал крваре им десни, падају на колена и моле. Сипке, обојене формуле разливају се у тмурни акварел.

Шта имамо, у овом трену драме о крају света, шта ли, равнодушне мисли? Хоће ли проћи муња кроз наша темена, ал тела би да плешу успорени плес, пркоса.

Мрак је завио све и ветар разгони топли дах. Ултрамаринске латице падају на лица. Али сад кад су спојене зенице, олуја је закаснила.

Због савршене олује, вечера је прескочена

Људска су средства ништавна. Моћ замишљања, негативна егзистенција. Узалуд им подижеш морал, њихова је слобода једва употребна, дави се у плиткој води сласти. Да крену за тобом у брзе дубине, већ дах им пресеца зебња колебљива. Док гоне трупла што би да самују, остаће у њима до смрти. Не, слаби су, одврати се од њих.

Муње што доноси струја свемира, дију у оба света. Кад нађу љубав, одлазе у етер, тела су непокретна, утонула у спој. А онамо, прожети ватреним куглама, радују се непогоди. Хране страст трагањем и ломе камичке у бескрајну форму, да загле свемир као Бог.

То је здробљено семе и само себи тле. Успорено бивање смета, дух би да шикне и прободе све. Кад истражи замишљено биће, он убије, одјезди. Тад може да воли, јер спознаје.

А будале утажују страст у крварењу сила, бура им је средство, дух гориво зла. Морају да краду да одрже ватру. Испражњени, на крају, сагореше узалуд.

Тик–так аркологија

Од прошлих корака није ход,
Ход машине мишићавог огледала.
Што причаш да трагаш кад себе сусрећеш?
Гледаш се само, презри се!
У пирамиде органске забрањен је страх.
Не пуштај очајника, реже дијамант.
Сеци живу у основи.
Срушићу те, кичмо Аркосанти!

Демон је људска особина

Хоћеш да се шалиш, али себе нећеш да дираш.
Ти си љубав сва.
Не дрзни се у блато гладно.
Не укваси реп.
Не умасти брк.
Због тебе, све изгубих.
Одох ја.

Увек је то, игра бојама

Боље да си љут, буди разигран.
Трн у око, не подмећи догме.
Зелена мушмула, нек ти огади бифтек.
Влажни сунђер, нек те заболе јајници.
Једи младе орахе.
Не сликај лепе слике.
Шта хоће пигмент?
Шта хоће дама у супермаркету?
Прљаве руке, и да је гледаш.
Све је јасно, после олује.
Сад куваш министроне, а већ си папао.

Како се одазива?

Кад наћеш хармонију, да не би заспао, пливај
узгред.

Кад заспиш крај мора, замишљај снегове и
ледени образ.
Кад си гладан, уживај у слободи поезије.
Кад си сам, ходај брзо.
Пред провалијом, спрем се за непојмљиво.
Ко ће те звати, из олује, из мравињака?
Бол ће проћи, радуј се док траје!
И све што си пропустио, никад нећеш утолити!
Што је сада, не памти.
Нек буде то што имаш, краткотрајно као бљесак.
Бар толико траје вечност.

Ветар носи разбацано

Каква је то фузија у вртлогу торнада, неповезане ствари, штете се међусобно, ломе од удара, падају по трагу разорене. Шта је створио ветар? Шта је створило море? Земља?

Овако види песник пред слепило. Ветар их растура по површини планете. Непотребни боговима, људи се коте. Визије пропадају, од масовних битака до појединачних судбина, шутирања и мучних разговора.

Међу овцама, у смраду вуне, бацао је звук речи у ватру, пекао струне гласа. Из препуног мрака у бистру јаву, у лишћу и међу мравима. И дубњањем дочаравао драму.

А препуштање сновима је узбудљиво. Свежа крв, празан мозак. Усхићеност и осећање снаге. Па онда тужно ломљење костију, трептање дроњака, понизност и скромност. Песник пљује у ватру, изазива је да се разбесни. Гоничи гоне робове, робови цртају централну перспективу. Велика шара распрострала се преко прашума и река. Поточићи, арије, сузице. Размењују се добра дела. Чува се смиреност.

Донесоше му млад кукуруз, јушрос, и сад ја, увече, исјече уз цврчање, најтако ја на јранчицу и врши ја изнад жара. Онда ја онако врелој искруни у камени

аван, и зїњечи маљем, ња ња нокїїма њокуїи и уїура у усїа, сласної. Роїозину њоједе коза. Уђуїи, смирено кашљуцни, извали се на њеде, с чичковима. Жиїо се ѡпросуло око цака, мирише брашно.

Доминација у мислима пројектује се круто, мисли се не додирују, тела горе, у модрицама. Младићи играју оро, девојке се намештају, официри гоне срповима и маљевима. У свету мисли, мисли батинају.

Ништа између, позајмљене речи, млеко

У цезу је ритам кијача.
Спев се састоји од непокорених делова.
Тела се мазе, емоције кољу.
Мисли крећу тела у свету мртвих.
Мишићи крећу мисли.
У њих су посађене људске главе.
Оне завиде гаврану, што је црн и сјајан.
А Земља се брани, спаљеном земљом.

Ђаво се уплашио

Ништа није хтео. А дао је све. Задржао је само своје брзе ноге. Тражио сам заврзламу. Радо ми је причао. Ослобођен страха, смејао се. Нисам хтео да објашњавам. Само је дрхтао. Као и звер, имао је једну мисао. Да не одем.

Рејвен

Радознао, смео, поиграва се небом. Све је шаљиво. Бог је смењен. Отпрхнули врапци.
Самозвани гавран, голих канци, отежалог кљуна.
Већ кучићи и деца развлаче му црева, силна.
Улицама гранитним.

АФАЗИЈСКИ СВЕТ

Што убија, несносна...

Ништа се није догодило...

... кад су се деца родила мутава. А они што их учише да говоре, узалуд гракаше. Све је разорио шум небески, задовољство поимања. Ум против тела, дамар насиља. А што убија, јесте истина.

У Рембоа, речи су хумус, смисао је пој. Он је нељудско биће, залутао у трави. Звук — хватач душе. А кад се освести, све је зелени прах, у смех тајушни.

Ропћите звезде у настајању. Гасовите планете, кугле небеске, зракасте маглине. Умукни, људски уме, пред кривудавом лепотом. Магновеност је, за вечност, бит васионе. Кошаре у наручју, платина и шминка. Зебе јој дах, на месецу, без атмосфере. Живо или мртво, у саћастим очима.

Умукни, причљиво ткиво, у твој код су празни љускари. Што се развија та црвена плима, у пурпурне мехуре, у топлу глад.

Крај дебла, труње у мрављој пљувачки.

Како живи инсект, а како ваздух? Пусти се из гроба у раскош треперав. Не говори. Ти ниси песник.

Спој два догађаја — то је зидина — твој апс.

Зато у грудима камен, потоци од злата. Док он трне у Еон, ти смишљаш зло, вечеру.

Отуда је епифанија

Ритмом бубњева је оглашен одлазак. Што даље од светилишта, у позориште сенки. Гледај у вене испупчене, шта су ти донеле, празне шаке?

Поглед бруји, звуци се мешају. То је природа, не-
предвидиви хаос. Рој слеће.

Твој дом није исходиште.

Све претње су безазлене.

Вечност

Што идеш, кад је смрт ту.

Куд тежиш, тег је у срцу.

Памтиш, све је просуто.

Смрт те штити од зла, ал' стани!

Бегови снени, испалиће кубуре.

Мрак се одморио

од ноћи...

У Индији, где све лебди

Срете мудраца с непоштовањем.

Та какав би то мудрац био, да му је до тога ста-
ло?

Отуд му се мудрац наклони, и с непоштовањем
одврати:

И ја се празним од гадости, ево већ сам згађен до
мрскости.

Свашта сам пробао, па ми је и то мило.

Испали ми зуби, хоће ли поново нићи?

Дрскост поклекла пред храпавим зидом.

Џаба се башкариш у тишини, песак те прекрио.

Тамо где су локвањи прашњави и трска плавича-
ста.

Увире све у црни вир.

Около вира је ковитлац.

Глечер силази, прска матица.

Схвати то.

Оно што разара си ти.

Притисак истине

Бог повлачи тепих.
Попадалаш гараве стрњике.
Долећу јеленци, гађају их деца мајицама.

Дух није агрегатно стање

Неће испарити.
Не бди над њим. Он језди, ти испараваш.

Болестан си

И седиш у тишини, знојав, врелина заповеда.
Мајушно тело, окружено крвотоком.
И лажна звезда, измиче ужасу.
У мокрим чаршавима, топиш се.
Пријатно умиреш, низ грбави вијадукт.

Црне рупице

Чекају. Набасаш ли, све ће се убрзати.
Твоји низови, исклизнути, из шака.
Излиће се утроба, грцнућеш.
Осмехни се пред словима, сневесели се од заласка.
Пред сумрак, док људи журе у сиве плахте.
Скидаш одело пред црном слутњом.
Шта јеси, зар страх, плазма, што ври?
Јаче је од тебе, смрт те преноси, преко превоја.
Шмрчи млаз, паклене одаје јуре.
Никад се зауставити неће, не жали, не дрхти.
Не мери време, не трепћи.
Бог те благословио.

Феромон

Фрагменти сустижу расуте.
Флаута, претећа, сребрна.

Жуто пруће врбово. Поремећена шума.
Несхватљиво, вране се боре око лењих паса.
А крахлир разједа, мост пада.
Одиже се тле, ветар насрће.
Душа ми је тешка, мрачи ми ум.
Смеђи жохари извиру.
У подне, споро се подиже.
Важна, ко устајала вода.
Пољем кружи, заспала.
Нежне, беле, птичице.
И димензије оклембешене, у крошњама.
Ко схвата, мале, нестале?
Ослобођена иронија, тоне из бретела.
Траг у блату, окамењеном.
И у наручје, пада паперје.
Дах мртвих, облизује усне.
Дроњци, мараме. Одмичу округле очи.
А у стени, дрвени умови, несагласни.
И да не сметам више.
Из паре секутићи, шкљоцну.
Плитке, снене, науснице.

Лутња, квант у ноћи

Лик у лантерни не дише.
Злокобна слутња, згрушана крв.
Из неба, размагнетисан пулс, ћелије тела гладне.
Покожице–медузе, форме лица,
празне тубице.
Говеда с докова зуре.
Можда је умрло јуче, плодно зло,
унакрсно зри из кобилице.
Тесне везе у густишу, прашума танушна.
Шта клија у експерименту, док бакар будбри?
Енергије једу пластику.
Огањ са звезде пали скалине.
Пахуље кристалне.

Простор је изван, меркурна скрама.
О, знај, да је дотрајало звоно.
Оно се њише, клобучасто.
Уморно, у мастиксу, сметено.
Сами, неверни, неплодни.
Форме капљу.
Ђути, док оквири крцкају, и слике лију.
Сува, праскава муња, растрже.
Лутње. Снови.
Хладна светла, продиру кроз гране.

Одлазе светови равнодушни

Она је од воде, не гори.
Грижа, масна у крви.
Свемирски мед утопљен у чун.
Да плови снопљем тамноплавим.
Звонко тоне у лазули.
Звук сури, што се шири.
Ал, прхну струне, граде моћне големе!
У даљини оазе, преко мора, у тмини.
У лађи веслачи, и лира.
Модра једра препланула.
Грумен у груди, пас у кости.
Од козје длаке, вимена мека.
Далека, паклена, змијска Венера.
Електрична зибка, мигољи.
У песку штакор, сија стена.
Из креча клија перуника.
Златна срча у жировима, зова плута.
Омча је стегла, вије ко магла.
Клоне у шал, лепљива кама.
Гле, долазе девојке високе!

Сезона мира, у заливу плима

Унеси ме у прозор кроз утвару.
Знај вољу, да је мека, страсна.
Крепај од стиска, крепај до рта.
Води азор, брашно лепљиво,
трза баракуда.
А изнад — лампиони црвени,
тела гипка...
Појас се растеже, пуца.
Гледам препредену, пахуљаву,
штиклу.
Она у мозак вири, вир врти
грку маслину.
Мозак кључа у шкрапу.
То је плима што лелуја,
по дну каменитом.
Узрми валовиту икру!
Испод облака, креча и жара.
Тамни мехури медуза,
попише пазуха.
Девојке из белих кућа,
озарене гранчице и лишће.
Сад у бесани прорез, у суху стазу
лахор.
Снег бео, жедна брадавица.

Пројава

Испод падине, у зеленом рају пројављује се Бог у овну, а с овога висе слепљени праменови, црна му њушка. То опази анђео с небеса и слети на ливаду, претвори се у плаву љубицу. Прождере је ован и подригне, а тада га уби копље прикрадача. Поједоше га увече и просветлише се.

Брекће бутина

Стишали се гласови, сви су полегали, бокови се надули. Прде.

Хиљаду житких слапова

Као ждралови лете
а црна смола згрушана у јаругама.
Камени кокоти између чворова
у прва светла цвркућу.
Слап доје, пљуска у саг
од иглица.

Теорију струна

Најбоље су исказали Хајдн, Моцарт, Шуберт и Бетовен.

Они су имали само један циљ — да их покидају.

То људи желе од Бога

Да могу да га пљују, бију, исмевају, разапну и на крају убију. А он, да ускрсне и опрости им.

Ход катарзом

Бог га је убио, истином у бок.
Пореметило се дисање, чудо га је узбудило, заиграо гркљан.
Још су се неки исповраћали, од изненадне смрти.
Смрт је ненајављена ушла у ручак.
Разводњене пите у масним омотима.
Озареност одагнала убицу, одштала низ улицу.
Пребројте мртве, купидони.
Ту су мртви носачи носила, избушене кецеље.
Дечје ципелице разбацане, гладиоле под срчом.
Истегнуте главе, ноге у памуку.
Шмрчу згрчени, носни гребени.

Поподне нестало.
Тешки ко маљ, грудобрани.
Стргнути са зидова јеловници.
У ташнама топле кајгане.
У ловору, у црном кеперу.
Шта једе уз вино, шта уз ветар.
Гледај у слику, искључи свест.
Шнапс или рауб, ајнц или скат.
Гејаци с косама, спржена раж.

Златне канџе

Слеће, на тананом зраку. Туђин из машине.
Верских чуда се нагледах, из земунице.
Бајно је, бајно, сунце на заласку. Смеђе.
Мри, бездану над главама. Тромо се стресај.
Окасни, мраморни људи, мртви у тишини, око
Денеба.
То је машина, од уских лица.
Пипци оштри, ко лепеза.
Мутне очи.
Спреми се, ходај, плини.
Плави огањ, ил метал?
Ти си афазија, мирни.
Прострт у сатен, преко трупла.
Реци лишцима, у плавој хаљини, тканини звезде.
Тихи.

Отворили су ватру на непознати објект. Тако је почело доба Калеидоскопа. Утихнули је одговорио фазним гробом. У гробу се распадају треперави нерви. Тесне главе, ливени крем. Очи у шумама и улицама, очи невере. Кад се све откачило, и завладало непрепознавање. Једини је Бог одмеравао клишее.

Бог у бикинију, у соларијуму.

Запретени

Провирују кроз густе ролетне, тракасте сенке и нежна пластика. Беспомоћни, у хладу преду. Да им неко шију свеже, да закукају. Не би ни знали да је облак прошо, отуд за гаражом. Урбане, радосне површи, чист асфалт.

Онда се дови да ухвати метвицу. Из мезосфере камичци шкиље. Као из јабучице, сузе мајчице. Крену одасвуд у плаву дугу. Још даље у зачарани простор, у слободу. Нису се више срели, кобни ветрови.

У пламену су нестали, говорници и топлеси.

И врата шкрину, плане окер између...

Прегршт соли из варљивог индига,
а виола каже, да упали ако хоће, шта хоће.
И ако платно падне остаће боје.
Украдох све боје.
Покрадох мрак.
Понеси свилу, непатворену, светли.
Понеси лица, да их умотам.
Кору брескве.
Пулпа шупља, окамењена, оранж.
Зид је тело, пљуска слепило.
Зрнца у огледалима, жамор, фалсет.
То је смрт, заглунула.
Лану струја.
Брокат силни.

Сад си на страни Бога

У рају си, око тебе смоквино лишће.
Бежиш од дрвећа, гори шума.
А гране и сенке у зори тргају.
Елементи су прегруди, сила мами литургији.
Жваћу верници чипс.
Они су странци, песма тужна.

Поћи ћеш у сумрак у гнездо клепано.
Мокри пауци клизе по киши.
Из чаура су побегли, гиздавци свици.
Како ће те убити, Бог који пада?
Хода кроз љуштуре, чему ли тежи?
Цвет се отвара, ген жути.
Прашњави пут, кров нахерен.
Тамне јагоде, лепљива млеч.
У табане се утискује прашина.
Мачка ће донети пољског миша.
Миш ће бити мртав.
Неће ускрснути.
Небо је сиво, тек је зора.
Боје немају смисла.
Дрозд ћути.

Нага лица

Камени кист.
Сребрна нит у струји ветра.
А у земљи празно.
У недрима мекоћа, опрезно срдашце.
Црн је лист, палме.
Отпухнут у песку.
Надмени паук.
Криви ленгер, унакрст.
Оса кружи.
Увреће у Бога, као његов лик.
Лепљива земља, танки келп.
Нежно се лати млаза.
Са светла у мрак, лептир из плућа.
Из надутих пуловера, жагор.
Све ти је дато, с мокрог дна.
Прсле смокве.
Густи грозд.
У потоку смрт.

Преврни се

Да те намажу окером.
То је крв Земље, жута као крв.
Нек дође сунце кроз глину, у чисту кринку.
Од злата.
Ниси још рођен, тело је варка.
Помучићемо се, ископаћемо раку.
Али онда да чекамо, да падне још.
И све што је са звезда, закопаћемо.
Говоре ми стене и храстови.
Река протиче кроз воћке.
Имена су дата, погрешна.
Завићемо речи
у крчаг са сланим костима.
Природа ћути, чује се хропац.
Трагови се мрешкају.
Дланови трљају, веће мију.
Опраћемо те од злодела.
Грешио си, угураћемо те у рупу.
Ту ћеш трунути, тек да знаш.
Ја те нећу чути.
Река ће понирати.

Канибал јојо цигерица

Магнетит
На језику кобол
Једе перец

О писцу

Слободан Шкеровић је сликар, песник, прозаиста, есејиста и уредник. Рођен је 27. септембра 1954. године у Београду. Студирао је сликарство на Факултету примењених уметности у Београду и Kunstakademie у Дизелдорфу.

Песме и текстове објављује од 1976. у часописима *Хаику*, *Синдугениј*, *Видици*, *Књижевна реч*, *Кораџи*, *Сиварање*, *Сигнал*, *Руковей*, *Савременик*, *Књижевне новине*, *Књижевни ирејед*, *Градина*, *Лейојис Мајице српске*, *Нова зора*, *Српска вила*, *Злајна іреда*, *Знак Сајише* и другим, а био је и уредник у *Синдугенију* и *Видицима* (1980–1982). Као аутор и уредник активно учествује у сигналистичком покрету од 2001. и у „Пројекту Растко“ од 2007. године.

Књижевни опус му одликују дужи поетски облици, као и интензивно разматрање односа традиционалне духовности и високе технологије, како у песмама, тако и у есејима и научнофантастичној прози.

Члан је Удружења ликовних уметника Србије, Удружења књижевника Србије и Удружења стрипских уметника Србије.

З. С.

Изабрана библиографија

- *Поклон* (песма), страна Б на сингл-пличи; страна А: ВИС „Идоли“, песме „Помоћ, помоћ“ и „Ретко те виђам с девојкама“, *Видици*, бр. 3. 1980,
- *Речник Технолојије, Видици*, посебан број, један од аутора, бр. 1–2, 1981.
- *Срца* (песме), „Супернова“, Београд, 1987.
- *Индиџо* (песме), Библиотека „Сигнал“, Београд, 2005.
- *Све доје Аркијуруса* (експериментална проза), Светске свеске Београдске мануфактуре снова, Београд, 2006.
- *Химера или Борі* (есеји), „Златна едиција“, „Тардис“, Београд, 2008.
- *Црна кућија* (песме), „Тардис“, Београд, 2010.
- *Заирљена деца* (песме), „Тардис“, Београд, 2010.
- *Шаманијада* (роман), библиотека „Знак Сагите“, књига 59, „Everest Media“, Београд, 2012.
- *Тамна сйрана силе* (роман), библиотека „Знак Сагите“, књига 69, „Everest Media“, Београд, 2013.
- *Јерихон, Јерихон и ѿеоме Крома и Смрїи ѿајерја* (песме), библиотека Сигнал“, „Everest Media“, Београд, 2013.
- *Земљофодија* (поетски роман), библиотека „Сигнал“, „Everest Media“, Београд, 2013.

- *Невидљиви Марс* (поетски роман), библиотека „Сигнал“, „Everest Media“, Београд, 2013.
- *Вулканска филозофија* (есеји), библиотека „Сигнал“, „Everest Media“, Београд, 2013.
- *Дроздови у Паклу* (песме), библиотека „Сигнал“, „Everest Media“, Београд, 2013.

БИБЛИОТЕКА СИГНАЛ

СЛОБОДАН ШКЕРОВИЋ – 2013

ЈЕРИХОН, ЈЕРИХОН (песме)

ЗЕМЉОФОБИЈА (поетски роман)

НЕВИДЉИВИ МАРС (поетски роман)

ВУЛКАНСКА ФИЛОЗОФИЈА (есеји)

ДРОЗДОВИ У ПАКЛУ (песме)

